

ТРЕЙСИ СИНКЛЕЪР КОЛЕДНА ЦЕЛУВКА

Превод от английски: Георги Митев, 1992

chitanka.info

Всяка Коледа Кристи Блейк и леля ѝ приемат в къщата си съвсем непознати хора. Тази година един от тях е привлекателният милионер Мат Дестри.

ПЪРВА ГЛАВА

— Сандвичите май няма да стигнат — отбеляза Сара Блейк и огледа критично масата. На нея имаше какво ли не. До големите чинии със сандвичи стърчаха купи с фъстъци и чипс, а между тях се разполагаха табли със сладки и многослойни торти.

Кристи Блейк погледна към леля си с обич. Откакто бе дошла да живее в Скай Ранч, ежегодният ден за гости бе традиция по Коледа. Поканите бяха устни, така че не знаеха колко хора ще дойдат. Всеки, на когото късметът бе изневерил, бе добре дошъл и сам, и с другари или съседи.

Неведнъж приятели съветваха двете жени да внимават с посещенията на непознати хора, ала през последните пет години Сара Блейк се доверяваше на собствените си чувства. Досега не бяха я лъгали.

— Не сме оставали без сандвичи, а ако свършат, ще направя още — обеща Кристи.

— И половината гости ще те последват в кухнята — отговори сухо Сара, като погледна сияещото лице на племенницата си.

Когато се пренесе при единствената сестра на баща си след трагичната му гибел, Кристи бе мило девойче, все още дете. Бог я бе надарил с нежни черти, копринена руса коса и сини очи. Постепенно тя се превърна в умопомрачително светло и дългокрако създание. Никой не разбираше защо толкова красива млада жена продължава да живее в малкото градче Пайн Гроув, сгущено в планините на Северна Калифорния.

— Ето, вече идват! — обяви Сара, като чу звънеца на вратата.

От този момент хората пристигаха непрекъснато. Кристи ту отваряше вратата, ту кръжеше сред гостите. Скоро стаите се изпълниха с весел глъч и празнично настроение.

Красивото лице на Мат Дестри съвсем не отразяваше веселието на настъпващите празници. Навъсен, той следеше виещия се планински път през стъклото на своя спортен ягуар. Снегът се спускаше като дантелена завеса и видимостта бе нищожна. Зимният курорт Скуо Вали, крайната цел на пътуването му, обикновено бе на четири часа път с кола от Сан Франциско. Но при тези условия не се знаеше кога щеше да стигне.

Беше му мъчно за себе си, толкова самотен на Бъдни вечер. Не го успокояваше и мисълта, че бе отказал няколко покани. А като помисли, че на никого не идва наум да му съчувства, ставаше още по-неприятно. Макар да знаеше, че така трябва да бъде — светът го приемаше като човек, който има всичко.

Електронната компания, която бе създал в един гараж, сега бе една от най-големите в отрасъла. На тридесет и три години той вече бе милионер с всички атрибути на успеха — апартамент на последния етаж с гледка към моста Голдън Гейт, луксозни офиси, които заемаха цял етаж в Трансамерика Билдинг, членство в най-добрите клубове. А жените, с които се появяваше, неизменно бяха най-изисканите.

Но защо се чувстваше така вътрешно неудовлетворен? Може би, защото напоследък всеки срещнат все искаше нещо от него. И мъже, и жени. Още щом узнаеха, че е президент на компанията „Компютренд“, се появяваше цял списък неща, които очакваха да получат от него. Сякаш беше невъзможно до го приемат като обикновен човек.

Заслепяваща светлина от огледалото сложи край на тъжните му мисли. Като изневиделица се бе появил един пикап. Скоростта му бе опасна даже за слънчев летен ден. А в тази снежна нощ такава скорост бе равносилна на самоубийство. Мат не можеше да повярва, но пикапът започна изпреварване тъкмо пред остър завой без видимост.

Всичко се случи мигновено. Внезапно иззад завоя, точно срещу пикапа, изскочи кола. Мат изви рязко надясно, за да може пикапът да се прибере в своето платно. Ягуарът се плъзна и изскочи от шосето. С огромни усилия Мат опитваше да запази контрол и да избегне сблъсък с огромните борове, увиснали под тежестта на снега. Чу се стържещият звук на невидими камъни и колата рязко спря.

Мат остана дълго неподвижен зад кормилото. Тези пияници в пикапа можеха да убият пътниците и в трите коли! Уморен, той се

протегна, за да съживи вдървените мускули на тялото си и слезе от колата.

Силният студ незабавно проникна през тънките му дрехи. Не смяташе да спира и бе облечен в джинси, тениска и леко яке. Нямаше да издържи дълго на студа в очакване на минаваща кола, а неговата не се виждаше зад заснежените дървета. Единствената надежда бе да намери някаква къща в този забравен от Бога пущинак. Мат стисна мрачно устни, обгърна треперещото си тяло с ръце и тръгна през дебелия сняг. Когато най-после съзря някаква осветена къща, зъбите му тракаха от студа. Над извитата врата бе написано: „Скай Ранч“. През прозорците се виждаха празнично облечени хора.

— По дяволите! — измърмори Мат и натисна звънеца.

Усмивката на Кристи замръзна, когато видя непознатия. За миг изострените ѝ сетива отбелязаха чертите му: мощното стройно тяло, тъмносините очи, правия нос и добре оформената уста. Успя даже да се учуди на загара на лицето му посред зима.

Мат бе не по-малко изненадан от нейния вид. Бе свикнал да вижда красиви момичета, но у Кристи имаше нещо, което я правеше различна от неговите познати. Не бе само нейната красота, макар че беше като че ли най-красивото момиче, което бе срещал. Излъчва такава невинност, помисли той, като гледаше унесено красивите ѝ очи, като строен млад фавън е. Изведнъж у него се появи желание да я закриля. От години не бе изпитвал такива чувства. Жените, които познаваше, нито имаха нужда, нито трябваше да бъдат закриляни от някого.

Кристи първа дойде на себе си.

— Моля, влезте. Радваме се да ви видим сред нас.

Мат погледна изненадан:

— Не искам да прекъсвам празника ви, но...

— Има достатъчно храна — увери го тя, като не му даде да продължи. — Вземете чиния и си сложете каквото желаете.

— Вие не разбирате. Аз пътувах за Скуо Вали и...

— Не се притеснявайте, у нас не се изисква официално облекло — отново го прекъсна Кристи, като огледа тениската и джинсите му. Тя се досети какво го смущава и доброто ѝ сърце се размекна. Бедният човек, сигурно нямаше прилични дрехи.

— Да не се опитваш да ни замразяваш? — изникна Сара пред вратата. — Влизай, млади момко, ще хванем пневмония! — Тя го хвана за ръка и го заведе пред масата със закуските. — Надявам се, че обичаш пуйка. Шунката вече свърши. Аз се казвам Сара Блейк, а момичето, което отвори, е племенничката ми Кристи.

— Много мило от ваша страна, но аз исках само да използвам телефона.

Сара го погледна внимателно. Явно той бе от тези, които се срамуват от своята бедност.

— Е, щом си тук, като начало си вземи си сандвич. Кристи винаги приготвя повече и ако не се притечеш на помощ, ще се удавим в тях. Такъв голям мъж като тебе все ще намери място за един малък сандвич.

— Всъщност умирам от глад — призна Мат. Беше планирал късна вечеря в хотела.

— Тогава започвай. А като свършиш, телефонът е в хола — каза Сара, за да му спести неудобството.

След като похапна и се стопли, Мат се почувства по-добре. Ала бе смутен. Какви бяха тези хора, които приеха съвсем непознат човек в къщата си? Когато му разказаха, че това е коледна традиция в този дом, се почувства още по-объркан. Бе свикнал с параноята на големия град, където хората не канеха на гости даже съседите си. С намръщено чело следеше движенията на грациозната Кристи. Ако възрастната жена не се сецаше да пази себе си, поне трябваше да се грижи за племенничката си. Не биваше да излага това красиво момиче на опасност. Мислите отново го върнаха към неговите неприятности. Когато накрая се свърза с автосервиза, разбра, че няма да могат да издърпат колата му. Имали потвърдени заявки за другата сутрин. Още по-лошо бе, че автосервизът щеше да бъде затворен през коледните празници.

— Какво, по дяволите, трябва да прави човек, ако колата му се повреди! — кипеше от негодувание Мат.

— Не ме питайте, господине, аз само работя тук.

Линията прекъсна.

Ето ти човешко отношение, мрачно мислеше Мат.

Сега какво да прави? Къде да търси хотел в планината? А и да имаше такъв, трябваше да е близо. Иначе как с тези дрехи? Спането в

колата се изключваше — до сутринта щеше да се превърне в парче лед.

Като видя навъсеното му лице, Сара изведнъж спря пред него.

— Коледа е време за веселие, млади момко. Вместо да размишляваш за неприятностите си, спомни си хубавите неща през годината.

Мат се усмихна кисело:

— Бих бил щастлив, ако едно от тях е хотелска стая.

— Нямах къде да преспяш?

— Тази вечер не, но се надявам в бъдеще да намеря — допълни невесело той.

Сара го погледна замислено и после реши:

— В такъв случай можеш да пренощуваш у нас.

— Вие се шегувате! — Бе смаян. — Откъде знаете, че не съм убиец или изнасилвач?

— Такъв ли си?

— Не, разбира се!

— Тогава всичко е наред. Като изпратим хората, Кристи ще ти покаже стаята за гости. — Сара видя как изразът на лицето му несъзнателно се промени и добави: — Не прави грешка, млади човече, поканата не включва племенницата ми. Ако си наумиш през нощта да бродиш из къщата, ще се убедиш, че не сме беззащитни.

— Никога не бих допуснал такава грешка, най-малко от уважение към вас! — Мат погледна домакинята почтително.

— Не подценявай Кристи. Тя притежава повече качества, отколкото е изписано на красивото ѝ лице. Сега отивай при гостите и се весели! — заповяда Сара.

Мат я последва в хола. Той намери ъгълче, откъдето можеше необезпокояван да наблюдава присъстващите. Все още имаше чувство, че тази вечер бе мираж. Особено когато Кристи приближи до него — красотата ѝ бе почти нереална. Тя го погледна с престорена самоувереност. Всъщност тази вечер точно това ѝ липсваше. През цялото време я преследваше мисълта за непознатия. Слабото му източено тяло бе силно и грациозно като на хищна котка. Струваше ѝ се, че бе свикнал да получава каквото желае — даже ако става дума за жена. Кристи помисли още, че едва ли му трябва сила за последното. Жените с желание щяха да разделят леглото му и щяха да получат удоволствие, за което едва ли са мечтали. При тази мисъл през вените

й премина приятна тръпка. Тя си представи очертанията на изпитото му лице, наведено над нея.

— Леля Сара ми каза, че оставате у нас тази вечер — каза бодро тя.

— Надявам се, че нямате нищо против.

— Съвсем не.

Мат запита със съмнение:

— Леля ви често ли кани непознати мъже да нощуват?

— Всъщност вие сте първият. Вече знаете, че днешният празник е ежегодна коледна традиция. Леля ми взема участие и в куп други обществени неща, но никого не е канила да нощува у дома.

— Е, слава богу!

— Защо?

— Защото е опасно. Вземете мен — та вие нищо не знаете за мен!

— Зная, че имате нужда от помощ — просто каза Кристи.

Очите на Мат, вперени в лицето ѝ, станаха тъмносини:

— Много сте добра, Кристи, но не бих искал да създам грешна представа за себе си. Не съм нито гладен, нито без пари, както предполагате.

Тя отмести поглед. Мат си спомни с какъв вълчи апетит унищожаваше сандвичите.

— Е, признавам, че бях гладен, когато влязох, ала това бе само защото...

— Няма нужда да обяснявате — прекъсна го меко тя. — Всеки може да има лош късмет.

— Как да ви убедя!

— Има ли значение?

— Не зная, обаче за пръв път в живота ми се иска да се похваля, че съм на върха. Да ви разкажа за всичко, което съм постигнал, и което ще направя в бъдеще.

— Ще ми разкажеш, Мат. Ние с леля Сара съзряхме нещо особено в теб. Зная, че в края на краищата ще успееш.

— Макар че тази вечер щях да остана на улицата?

— Ти не си първият, който търси подслон на Бъдни вечер. — Огледа се и забеляза леля си, която ѝ кимаше с глава. — Мисля, че

леля Сара иска да се присъединим към другите. Ако знаеш кое е добро за тебе — ще го сториш.

Очите им се срещнаха и между тях премина електрическа искра. Той не я докосна, ала на Кристи се стори, че вече я обладава. Сякаш усети твърдите му устни във възбуждаща любовна игра. Поиска ѝ се той да я прегърне така силно, че да се слее с него.

Мат разруши магията:

— Леля ти е твърде умна жена — каза с виновна усмивка.

Кристи бе объркана и обезпокоена от излъчването на Мат. Реакцията ѝ беше непонятна за нея самата. Не за първи път бе обект на мъжко внимание. Не беше вече глупава ученичка. Ясно ѝ бе, че той излъчва мъжественост, от която следва да се пази. Не бе като досегашните красиви мъже, които беше срещала. Каква ли бе тази странна сила, с която Мат я бе омагьосал? Та той бе бездомен скитник, който се беше появил внезапно от нищото и също така внезапно щеше да изчезне. Не знаеше нищо за него. Даже бе намекнал, че не трябва много да му се доверява. Но странно, Кристи му имаше доверие.

Последните гости напуснаха празненството към полунощ. За Мат времето бе прелетяло твърде бързо. Обикновено така му доскучаваше от празните приказки, че беше готов да напусне почти веднага след идването си. Тази вечер обаче участваше в разговорите с удоволствие. Беше му приятно, че местните гости го слушаха, защото говори интересно, а не поради това, че е Мат Дестри, президент на „Компютренд Индъстриз“.

Сара огледа разхвърляните стаи и каза:

— Ако остатъците говорят за нещо, то е, че гостите добре са се повеселили.

— Това не ме учудва! — Кристи събираше чиниите и чашите. — Те винаги остават доволни.

— Отнеси тези неща в кухнята и остави всичко — посъветва леля ѝ. — Ще закъснееш за среднощната служба.

Кристи хвърли поглед към Мат.

— Може би няма да отида тази година.

— Та ти я чакаше цял ден! — Сара се досети за колебанието ѝ. — Вземи Мат със себе си. Проповедта ще му дойде добре.

— Така и знаех, никой не дава ядене даром — отбеляза той развеселен.

— Не си длъжен да идваш — каза Кристи бързо.

— За мен ще бъде чест. — В гласа му се криеше някаква уловка, а погледът му бе насочен право към ясните сини очи на Кристи. — Това ще бъде прекрасен завършек на чудесната вечер.

Изведнъж Кристи го погледна със съмнение.

— Не си облечен много дебело, а отоплението в колата ми не работи.

— Вземи пикапа — предложи Сара. Тя огледа високата стройна фигура на Мат. — И вземи за Мат стария тулуп на Джейк Дингл. Ще му държи топло, макар че е малко орфан.

Вече на вратата Сара забеляза, че Кристи е все още с официалните обувки, които вървяха със сребърния колан към бялата й рокля.

— Да не тръгнеш с тези сандалки! Къде са ботушите ти?

— Не мога да ги навлека върху обувките!

— Тогава обуй нещо разумно.

— Няма време. Искам Мат да чуе коледните песни. Освен това пикапът е в гаража. Ще отидем през кухненската врата.

— А как ще бъде като стигнете... — Сара говореше на вятъра. Тя дълго слуша звуците на отдалечаващата се кола. — Надявам се, че не съм се излъгала — промърмори с намръщено чело.

Снеговалежът бе спрял. Пълната луна осветяваше приказен пейзаж. Високите ели бяха украсени със снежни пухчета, които трептяха, отразявайки блясъка на звездите.

— Обичам тази бяла тишина — промълви Кристи. — Красиво е, нали?

— Никога не съм виждал такава вълшебна гледка — каза тихо той, като проследи с поглед меката линия на профила й.

— Надявам се, че службата ще ти хареса, макар че не знам какви са предпочитанията ти.

Мат така и не разбра защо не й каза истината тогава. Може би заради желанието си през тази нощ чрез своята анонимност да остане обикновен човек.

— Свикнал съм на всякакви неща — засмя се той. — Лесно се приспособявам.

— Мисля, че точно от това имаш нужда сега. — Тя го погледна косо. Таблото на колата хвърляше слаба светлина върху скулестото

лице на Мат и превръщаше очите му в сини езерца. Подвижните сенки правеха лицето му неузнаваемо.

— Не се оплаквам — отхвърли съчувствието ѝ той.

— Какво работиш обикновено? — внимателно запита Кристи.

— Искаш да знаеш от каква работа са ме уволнили?

— Не исках да...

— Няма значение, мила. — Голямата му ръка покри тънките ѝ пръсти върху кормилото. — Инженер съм.

— Сигурна съм, че ще можеш да намериш работа в твоята област.

— По празниците трудно се намира работа. — Не е лъжа, уверяваше се той.

— Нещата ще се променят в началото на януари. Много хора са в твоето положение, но ти ще се измъкнеш.

— Така ли говориш на всички черни овце в стадото на леля ти Сара?

— Само ако е истина. Хората отличават неискреността и ако лъжеш, ти нямат доверие. Аз наистина вярвам, че ще успееш в живота.

Мат вече се чувстваше неудобно, но признанието в този момент щеше да е малко ненавременно.

— Празненството свърши и няма защо повече да играеш ролята на любезна домакиня — каза добронамерено. — Кажете нещо за себе си. Отдавна ли живееш тук?

— Да, дойдох при леля Сара, когато бях на петнадесет години, след смъртта на родителите ми в автомобилна катастрофа. Обичам я като родна майка.

— Не видях съпруга ѝ — спомни си изведнъж той. — Вдовица ли е леля ти?

— Никога не се е омъжвала. Имала е годеник, който е загинал през войната. Той е бил голямата любов в живота ѝ. Тъжно е, че никой не е заел мястото му. Но в Пайн Гроув тя води пълноценен живот.

— Доста малък град е — отбеляза Мат замислено.

— За леля Сара не е. Тя е щастлива точно тук.

— А ти?

— Аз също съм щастлива. — Кристи почти се оправдаваше. — Тя е много мила с мен.

— С какво се занимаваш? Искам да кажа какво работиш?

— Няма много възможности в Пайн Гроув, тъй че пътувам до Скуо Вали. Около час. Работя в агенция по продажба на недвижими имоти.

— Продаваш?

— Не, работя в канцеларията, занимавам се с документацията и писмата. — Гласът ѝ издаваше известно недоволство.

— Едно от скучните неща в живота — заключи Мат.

— И аз мисля така.

— Какво би желала да правиш?

— Всякакви неща. В колежа участвах в драматичния състав и театърът ми харесва. Страшно ме увлича да преобразявам малката сцена. Бих искала да се занимавам с дизайн или със сценично осветление! — Лицето ѝ сияеше от възбуда.

— Не искаш да ставаш актриса?!

— Предпочитам да се занимавам с практическото осъществяване на постановките, да съм продуцент. Но това е само мечта. Тук няма даже любителски театър.

— Сан Франциско не е далече.

— Не бих искала да изоставя леля Сара.

— Не изглежда толкова безпомощна — засмя се Мат. — А и явно не страда от самота.

— Ни най-малко. Тя настояваше да започна самостоятелен живот, но ми е мъчно за нея, да не говорим за фермата.

— Завинаги ли ще останеш тук?

— Изглежда — усмихна се кисело тя.

Преди Мат да отговори, стигнаха до църквата. Тя бе обикновена бяла сграда с висока остра кула. Светлините от прозорците хвърляха златни кръгове върху снега. Гласовете на хората се смесваха с коледните песни. Сякаш времето се бе върнало години назад. Мат дори не подозираше, че все още съществуват такива мили старомодни сцени.

Местата около входа бяха вече заети и Кристи бе принудена да паркира малко по-далече. Тя погледна нерешително откритите си обувки и снега наоколо. Но преди да нагази, Мат се появи от нейната страна. Той я грабна на ръце и каза с усмивка:

— Разбра ли какво се опитваше да ти каже леля Сара?

Кристи усети близкия контакт на телата им като силна тръпка. Ръката ѝ обгърна мускулестото му рамо. Почувства твърдостта на широките му гърди даже през кожените палта.

— Май трябваше да я послушам — каза тя.

— Радвам се, че не я послуша — промърмори той.

Дъхът на Кристи почти секна от близостта на лицето му. Тя се засмя с усилие:

— Обзалагам се, че не знаеше какво те очаква, когато натисна звънеца на нашата къща.

— Не съм си представял и в най-смелите мечти.

— Не трябваше да идваш с мен — започна да се съмнява тя.

— Никога няма да забравя тази нощ — изрече тихо Мат.

Кристи стъпи пред входа на църквата с облекчение и неохота. Твърде объркващи бяха чувствата, които предизвикваше този загадъчен човек. Тя се отпусна едва когато започна службата.

В своята проповед пасторът говореше за любовта и доверието. Темата така увлече Кристи, че не забелязваше унесеня поглед на Мат върху себе си. А изразът на лицето му би изненадал и двамата.

В края на службата бяха раздадени свещи. Осветлението бе изключено и всички присъстващи запяха „Тиха нощ, свята нощ“. Прекрасната музика бе още по-впечатляваща под трепкащите светлинки на свещите. При последните акорди на песента запалиха светлините и всеки се обърна към съседа си за поздравление. Когато Мат и Кристи застанаха един срещу друг, той взе двете ѝ ръце в своите.

— Честита Коледа, малка Кристи! Нека се сбъднат всичките ти мечти!

— И твоите също!

На излизане тя му подаде ключовете от колата.

— Би ли я докарал до изхода?

— Не остана ли доволна от моята услуга „от врата до врата“?

— Е, така е по-лесно.

— Но не толкова приятно — подразни я той. — Добре, мила, щом настояваш.

Кристи проследи с поглед гъвкавата му фигура и си спомни тръпката от неговата прегръдка. Макар че беше идеален кавалер, тя

усещаше, че опитът му с жените е огромен. Без даже да я докосне, той бе възбудил чувства, които караха сърцето ѝ лудо да бие.

Тя с удоволствие отбеляза, че той отлично се справя със заледената настилка. Забрави за пътя и изучаваше профила на лицето му.

— Церемонията със свещите бе твърде впечатляваща — отбеляза Мат.

— Това е традиция. За тази служба идват хора от целия район.

— Не се учудвам. Беше величествено като службата в катедралата Сент Пол в Лондон.

— Бил ли си там? — Кристи повдигна вежди.

— Всеки е чувал за нея — намръщи се леко той. — Да завия ли наляво? — запита и не ѝ даде възможност да коментира.

Когато се върнаха в къщата, кухнята беше почистена, а леля Сара спеше. Тишината в хола бе пълна с трепет. Погледът на Мат беше прикован в Кристи. Сребристите рокля очертаваше твърдите ѝ гърди и изящната фигура. Той се приближи към момичето с грацията на пантера. Преди то да разбере какво става, ръката му прегърна талията ѝ.

— Какво правиш! — задъха се Кристи.

Мат повдигна очи и погледна коледното дърво над тях.

— Това също е коледна традиция. — Наведе глава към нея, но почувства, че тя настръхна и спря. — Само една целувка.

Уплахата ѝ изчезна. Тя се отпусна и повдигна лицето си. Устните му докоснаха нейните и той привлече тялото ѝ към себе си. Ръцете му се движеха по гърба ѝ в чувствен ритъм, който караше кръвта ѝ да пулсира. Стори ѝ се, че се разпада, докато устните им се сливаха и пръстите на ръката му потъваха в копринената ѝ коса.

— Сладка, чудна Кристи — тихо промълви той. — Ти си като красив сън. Никога не съм срещал толкова свършено създание. — Глухият му глас издаваше желание и разгаряше огъня. Кристи усети, че не знае какво да прави.

— Срещал си много жени, нали? — прошепна тя.

С благоговение той докосна нежната кожа на бузата ѝ.

— Но нито една като тебе. Даже не разбирам чувството си.

— Толкова ли съм различна?

— Остани си такава, любима! — Мат притисна главата ѝ на рамото си и потопи лице в светлите ѝ коси. Изведнъж лекичко я отблъсна. — Мисля, че е време да ми покажеш стаята — сега, в този момент! — заповяда той.

Трепереща, Кристи го поведе по коридора. Тя се обърна и промърмори нещо за лека нощ, ала той я хвана за ръката.

— Благодаря ти за най-хубавата нощ в моя живот! — Целуна дланта на ръката ѝ. — Весела Коледа, мила!

ВТОРА ГЛАВА

Кристи дълго не можа да заспи. Опита да не мисли за Мат. Той бе скитник и след един ден щеше да изчезне завинаги. Може би щеше да си тръгне още преди да е станала. Последната мисъл още повече я притесни.

На следващото утро Кристи се успа след кратката неспокойна нощ. Като се събуди, дочу звуци от кухнята. Значи леля Сара приготвяше закуската. Гласът на Мат не се чуваше. При тази мисъл Кристи скочи от леглото и изтича в хола, както беше по нощница. Като видя Мат сам в кухнята, рязко спря.

— Мислех, че вече си заминал — задъхано каза тя.

— Без да кажа довиждане? Нямаше да е учтиво — усмихна се той при вида на разрошените ѝ коси и сънено лице. — Освен това леля ти ме помоли да остана за коледния обяд.

Кристи просия. Той щеше да остане още един ден!

— Къде е леля Сара?

— Още не се е върнала от църква, затова започнах да правя закуската. Как предпочиташ яйцата?

— Не трябваше да се занимаваш с това — възпротиви се тя. — Аз ще направя закуската.

— Не искаш ли първо да обуеш някакви чехли? — Погледът му проследи дългите ѝ крака.

— О! — Кристи беше забравила, че не е облечена.

— Веднага ще се върна.

— Не бързай. Всичко е наред.

Кристи взе набързо душ, после облече джинси и блуза на бели и червени квадрати. След закуска я чакаха домашни задължения — работниците празнуваха, обаче фермата искаше своето. Кристи завърза дългата си коса на опашка и забърза към кухнята. Сара се бе върнала и масата беше сложена.

— Не е лошо да си с нас. Сръчен си — каза лелята одобрително и се залови с идеално изпържения бекон. — Работил ли си в

ресторант?

— Не, но трябваше да готвя за себе си, а съм строг критик — засмя се Мат.

— Би могъл да помислиш за подобна работа — отбеляза тя.

— Мат е инженер — вметна Кристи.

— Имаш професия! Знаех, че има нещо в тебе — триумфално обяви Сара. — Досаждат ми хората, които ме съветват да не се доверявам на непознати — сякаш не мога да разпозна лъжеца. Чувството ми още не ме е излъгало.

— Хората може и да са прави — тихо каза той. — Всяко нещо се случва за първи път само веднъж.

— Глупости! Каж ми нещо за себе си. Смяташ ли да строиш мостове или други неща?

— Не, аз, хм, интересите ми са в електрониката.

Сара кимна с разбиране.

— Чух, че в тази област напоследък имало рецесия, ала се надявам нещата да се оправят и да си намериш работа.

Мат от сърце ругаше своята прищявка да се представи за безработен. Не биваше да приема гостоприемството им на фалшива основа.

— Мисля, че снощи създадох невярна представа. Не съм това, което мислите.

— Няма защо да ни обясняваш — каза твърдо Сара. — Не е позорно да нямаш късмет, Мат. Ние те харесваме какъвто си, а не каквото имаш. Важното е, че си честен човек.

— А когато достигнеш големите успехи, можеш да ни разкажеш за това в писмо — деликатно добави Кристи.

Той изгледа и двете, без да каже дума. След закуска Сара разпореди:

— По-добре сложи пуйката във фурната, преди хората да са започнали да идват. А и трябва да се заемеш с работата по фермата.

— Аз ще помогна — предложи Мат.

Пресният сняг блестеше така, сякаш безкрайното поле бе посипано с диаманти. Само следи от птици и зайци нарушаваха гладката искряща повърхност. Беше ясно и студено. Току-що бяха свършили с храненето на пилетата, когато навън се чу силно цвилене. Кристи се намръщи.

— Конете трябва да са в конюшната.

На вратата бяха посрещнати от величествен бял жребец. При вида им той тръсна глава и разреже въздуха със светлата си опашка, горд със своята младост и сила.

— О, не! Това е Мисчийф! — изстена Кристи. — Отново е влязъл през оградата.

— Непослушен ли е? — запита Мат.

— Не му е за първи път. Сега трябва да поправам и оградата.

— Няма проблем. Само ми покажи мястото и аз ще я възстановя.

Докато Мат закрепваше отново съборените дъски, Кристи прогони Мисчийф обратно зад оградата. Като свършиха, бяха съвсем премръзнали.

— Да се стоплим в обора — предложи тя. След кучешкия студ навън топлината в обора бе омайваща. Седнаха върху купа сено.

— По дяволите това животно! — изруга тя с отвращение. — Бих искала да има поправителен дом за коне.

— Той искаше само малко свобода. — Лицето на Мат изглеждаше загадъчно. — Имала ли си някога това чувство?

— Той има добър дом, внимателно отношение и достатъчно храна. Какво още може да иска един кон?

— Достатъчно е за животното — съгласи се Мат. — Хората са друга работа. Навън пред нас е целият свят, Кристи.

— Мислех, че говорим за коне.

— Вярно е. Всъщност нямам право да налагам своите разбирания. И аз не съм станал особено щастлив от тях.

— Ще бъдеш, Мат. Все някой ден желанията ти ще се сбъднат — погледна го тя с безпокойство.

— Защо винаги се грижиш за другите? Какво да кажем за твоите желания?

— Може би и те ще се изпълнят... — В края на устните ѝ се появи привлекателна трапчинка. — Полагам усилия за това.

— Как?

— Винаги съм мечтала да пътувам из далечни страни и да правя разни неща. Например да се занимавам с подводно плуване на Бермудските острови или да карам ски в Баварските Алпи. — Лицето ѝ доби замечтан израз.

— Тези места не са така далечни в наши дни.

— За мен обаче са — въздъхна Кристи.

Мат се намръщи при тъжния ѝ вид.

— Да не чакаш добрата фея да ти предложи летящо килимче? Направи нещо сама!

— Казах ти, че правя — засмя се тя самодоволно. — Нали си виждал конкурсите по вестници и списания, в които голямата награда е скъпо пътуване до някакво чудесно място? Аз участвам във всички конкурси, за които научавам.

— Сериозно?

— Е, все някой трябва да спечели — отговори тя като оправдание. — Попълних толкова много фишове, че ако спечеля, няма да зная кой конкурс. Но някой ден ще се добера до всички тези далечни места.

Кристи се отпусна на сеното със скръстени под глава ръце. Мат се изтегна до нея, подпирайки глава с ръката си. Очите му гледаха нежно деликатното ѝ лице.

— Бих искал да съм до тебе, когато се осъществя мечтите ти. — Погали леко бузата ѝ. — Ако не стане, както си замислила, аз ще те заведа.

— Би било чудесно — прошепна Кристи. Тя погледна потъмнелите му очи и стомахът ѝ се сви.

— Би било божествено! Искам да видя света през твоите очи. Искам да се кача на Айфеловата кула с теб и на гондола да минем заедно през Гран канал. Искам да ти купя нещо във всеки магазин на Виа Венето.

— Няма защо да правиш това. Искам само да си до мен.

— Кристи! — изстена той. — Сладка, прелестна Кристи!

Устните му докоснаха нейните с едва сдържан трепет, а тя го прегърна през врата. Мат притегли стройното ѝ тяло към себе си и обви с крак нейните крака. Той разтвори устните ѝ с дълга целувка, която изпращаше вълни на желание по тялото ѝ. Несъзнателно тя се изви и стегна ръце около врата му. Без да отпуска устните ѝ, Мат разкопча ципа на якето ѝ и я притегли под късото си палто. Топлината на тялото му прибави въглени към горящия огън. Стисна гъстата му коса с треперещи пръсти. Бе обзета от страст. Тялото на Мат отговаряше автоматично, той я притегляше още по-плътено към себе си. Всеки негов мускул се отпечата върху послушните ѝ крака.

— Ти си невероятна! — промълви той.

Тя отново се наведе за още една унасяща целувка. Желаше го. Бе готова да влезе в рая, който ѝ беше показал. Устните ѝ се отвориха в очакване, докато ръцете му се движеха чувствено по тялото ѝ. Целувката на Мат бе нетърпелива. Той я обърна по гръб, без да я пуска от прегръдките си. Напрегнатото му тяло я покриваше. Докато устните му продължаваха пламенно да я обладават, ръката му бавно разкопча блузата ѝ. Кристи потрепери от докосването на неговите пръсти. Гореше в ръцете му и издаваше звуци на удоволствие.

— Никога през живота си не съм желал някого така — промълви Мат над нея.

— Аз също те искам, Мат! — Дланите ѝ се движеха по гърдите му и очертаваха триъгълника до тесния му кръст.

— Не знаеш какво говориш.

— Много добре зная — прошепна тя.

— Сигурна ли си, Кристи? — Ръцете му потънаха в косите ѝ, а погледът му се впи в нея.

— Нима не виждаш? — Тя го погледна доверчиво. — Никога преди не съм се чувствала така.

Възбудата изгасна от израза на лицето му. Той наведе глава и затвори очи.

— О, Господи, какво правя?!

— Мат! — Докосна косата му замислено. — Нещо лошо ли има?

Той я погледна, но желанието му бе изчезнало.

— Ти си девствена, нали?

— Аз... — Бузите ѝ пламнаха. — Има ли значение?

— Да, има голямо значение. Нямам навика да съблазнявам девственици! — Гласът му беше почти груб. Той рязко стана и ѝ обърна гръб.

— Но ти не... Аз исках...

— Забрави всичко, което съм ти казал — проговори той. — Остани до края на живота си в Пайн Гроув и ще бъдеш защитена от мъже като мен.

Кристи притвори очи, за да скрие страданието си. Беше предложила себе си и бе отхвърлена! И то по такъв обиден начин. Мат се бе уплашил от нейната неопитност. Той не искаше да има работа с такава наивна невинност. Беше изтълкувал погрешно нейното открито

желание. Но грешката не бе нейна. Той бе в състояние да накара и ангел да се отдаде!

— Благодаря за съвета — каза Кристи горчиво, закопчавайки с треперещи пръсти блузата си. — А също и за нагледната демонстрация. Беше образцов, показателен урок.

— Не виждаш ли каква...

— Можеш да се връщаш в къщата вече — прекъсна го тя. — Аз ще свърша останалото сама.

— Не, остави на мене — каза навъсено той.

Кристи не влезе в спор. Искаше да го дистанцира.

След няколко минути тя влезе в кухнята с потъмнели от обида очи. За щастие Сара бе заета около печката и не забеляза нищо.

— Толкова бързо? Къде е Мат? — запита тя.

— Ще свърши след малко. Искам да ти помогна.

— Пуйката вече е във фурната, а зеленчуците са изчистени. По-добре се преоблечи. Ще отворим подаръците, когато се прибере Мат.

— А защо не, когато си тръгне?

— Предложих му да остане и тази вечер.

— Не!

Сара изтълкува по друг начин протеста на племенницата си.

— Няма страшно. И за него има подарък под дървото. Винаги имам нещо в запас.

— Не мислиш ли, че сме твърде гостоприемни?

— Коледа е — миролюбиво каза възрастната жена, — човек трябва да обича ближния си.

— С някои изключения — промърмори Кристи, като се измъкна от стаята.

Сара я изгледа замислено. Когато малко по-късно Мат влезе в кухнята, тя разпределяше пържените картофи и доматиения сос.

— За какво се караете с Кристи? — попита тя без предисловие.

Мат, който си сваляше палтото, замръзна.

— Защо мислиш, че сме се карали?

— Влезе в къщи по-бясна от пчела, изгонена от кошера.

— Мисля, че е моя грешка. Имам лошия навик да давам съвети, без да ме питат.

— Може да съм стара, но все още съм с всичкия си. Да не си закачил племенницата ми? — повдигна вежди Сара.

— Непростимо е — призна с въздишка Мат. — Трябва ли да се омитам?

— Е, чак толкова. Излезе ли нещо от това?

— Не — погледна я той право в очите.

— Тогава всичко е наред.

— Не те разбирам. Един непознат е закачил твоята племенница, а ти казваш, че всичко е наред!

— Не казах, че съм във възторг — отбеляза тя сухо.

— Ако си разумна, ще ме изхвърлиш като мръсно коте — заяде се той.

— Няма да е лесно — засмя се Сара и продължи със сериозен тон: — Не си първият мъж, който е увлечен по нея, и няма да си последния. Тя е голямо момиче и трябва да се научи сама да се грижи за себе си. Няма да съм до нея винаги.

— Май досега не си постигнала много — песимистично каза Мат. — Твърде е доверчива. Не си ли й казала истините на живота?

— А, така ли било? — запита меко Сара. — Добро момче си, Мат. Радвам се, че не се излъгах в тебе...

Той изруга наум и се измъкна от стаята.

Кристи се преоблече във вълнена рокля с цвят на череша. Не знаеше как ще се изправи пред Мат след този позорен случай в обора. Дано има благоразумието да си тръгне. Но беше убедена, че леля й нямаше да разреши, освен ако не й кажеше истината. А Кристи не можеше да събере сили за това. Нека старата жена има своите илюзии. Защо и двете да се разстройват?

Следобедът, който така плашеше Кристи, мина добре. Присъствието на Сара направи церемонията по отварянето на подаръците поносима, а след това започнаха да наминават хора. Беше лесно да избегне моментите насаме с Мат. Единствената трудност бе желанието на някои нейни приятелки да се запознаят с него.

— Страхотен е, Крис! — възкликна приятелката й Ирма.

— Едно от уличните кучета на леля Сара — сви рамене Кристи.

— Готова съм да му дам подслон по всяко време — завъртя изразително очи Ирма.

— Откъде знаеш, че не хапеш? — попита Кристи отвлечено.

— Надявам се, че хапеш.

След кратко запознанство Кристи ги остави сами.

Беше ядосана на себе си, че през цялото време хвърля погледи към ъгъла, в който Ирма бе за мъкнала Мат. Съзнаваше, че не иска той да се усмихва с такова удоволствие на приятелката ѝ.

Кристи бе в кухнята и наливаше пунш, когато Мат влезе. За пръв път бяха сами следобеда. Тя опита да излезе със съда, но Мат го взе от ръцете ѝ.

— Моля да ме извиниш, Кристи — гласът му беше нежен.

— Защо? За това, че не се любихме? — Опита се да го отмине, но той постави ръце на раменете ѝ.

— Не, това е единственото правилно нещо, което направих, откакто съм в тази къща. Ти щеше да съжالياваш.

Щеше ли да съжالياва? Не беше сигурна. Даже сега, след унижението, допирът с него караше краката ѝ да треперят. Не би ли дала всичко, за да се люби с този мъж?

Сякаш прочел мислите ѝ, Мат каза:

— Ти си твърде нежно момиче за мимолетно удоволствие.

— Аз никога... — ресниците затвориха очите ѝ.

Той вече знаеше това.

— Точно по тази причина не можех да се възползвам от тебе. Аз предизвиках желание у теб, защото бях самолюбив и безразсъден! — Галещите му пръсти прибраха кичур коси от челото ѝ. — Ти не ме искаше истински, мила.

— Няма нужда да ме успокояваш — с мъка каза Кристи. — И двамата знаем, че именно ти загуби интерес.

— Нали не мислиш така наистина? — прегърна я и долепи бузата си до слепоочието ѝ. — Мило момиче, в този момент ми трябва цялата воля, за да не те понеса към леглото!

Това наистина ли бе вярно? Кристи го погледна объркана. Беше абсолютно сигурна, че нейната неопитност го бе накарала да загуби интерес. Мат дълго я гледа, сякаш се стараяше да запомни чертите ѝ. След това я пусна.

— Забрави за мен, мила. Аз не съм истински. И ти не си. Това е само коледен сън.

Сара влезе, докато те се гледаха мълчаливо. Тя изсумтя от досада.

— Откога те изпратих за този пунш, Кристи?

— Аз ще го внеса — каза Мат и вдигна тежкия съд.

— Хайде! — викна през рамо Сара. — Имаме гости.

Кристи бавно я последва. Мислите ѝ бяха объркани. Обяснението на Мат за отказа му я накара да се почувства по-добре, ала последните му думи отново я отчаяха. Все пак няма да го забрави, макар че само се бе докоснал до живота ѝ.

След като останаха сами, тримата вечеряха в столовата. Беше много празнично, със свещи и цветя на масата. Мат, естествен и мил, настояваше Сара да разкаже за своите различни ангажименти. Въвлече и Кристи с въпроси за работата ѝ в Скуо Вали и за приятелите ѝ в Пайн Гроув. Изглеждаше заинтригуван.

— Ако се опитваш да узнаеш дали има приятел, защо не го кажеш? — запита Сара направо.

— Не виждаш ли, че се старае да бъде учтив? — скара ѝ се Кристи.

Мат се усмихна на възрастната жена:

— Убеден съм, че това щеше да бъде първото, което щеше да ми кажеш за Кристи.

— Е, може би второто. Но не забравяй, че Кристи е доста популярна. Просто е твърде претенциозна.

— Такова красиво момиче не може да няма обожатели.

— Ще спрете ли да говорите за мен сякаш ме няма? — запита Кристи сърдито. — Нека да сменим темата.

За нейно облекчение, те се съгласиха. Когато разговорът отново стана общ, тя се отпусна и възвърна доброто си настроение. Едва покъсно ѝ дойде на ум, че Мат не бе казал нищо за себе си. Освен че беше инженер, не знаеха повече отколкото когато го видяха на входната врата. Може би наистина беше коледен сън.

Вечерта премина бързо, весело и приятно. Напрежението между нея и Мат бе изчезнало. Кристи не помнеше по-щастлив празник. Единственото неприятно нещо бе, че на другата сутрин Мат щеше да напусне дома и сигурно никога нямаше да го види отново.

Когато стана време за лягане Мат каза на Сара:

— Как да се отблагодаря за вашето гостоприемство?

— Няма нужда. Бяхме щастливи да си сред нас.

— Не зная какво щях да правя, ако не бяхте ме приели — каза просто той.

— Щеше някак си да преживееш — оцени тя с поглед силния му профил. — Имам чувството, че винаги успяваш да паднеш на краката си.

— Но не без малко помощ от приятелите ми.

— Всички имаме нужда от тях. Нали и Коледа е за това?

Усмивката на Мат се смени с израз на признателност.

— Вие сте забележителна жена, госпожо Сара Блейк. За мен бе чест, че се запознах с вас.

— Няма нужда от речи — каза Сара, видимо доволна. — Ще трябва отново да ги повториш утре сутринта след закуска.

Той поклати глава.

— Тръгвам рано.

Лицето на Кристи изразяваше силно вълнение. Когато той взе и двете ѝ ръце в своите, тя напразно се опита да изглежда спокойна.

— Довиждане, Кристи. Радвам се, че се запознах и с теб — гласът му звучеше глухо. — Надявам се, че ще получиш всички хубави неща, които заслужаваш.

Автосервизът не определи точно време за изтеглянето на колата. Само обещаха това да стане по някое време сутринта, затова Мат бе на място още призори. През последния ден и половина ягуарът се бе покрил с дебел сняг. Трудно му бе да повярва, че е изминало толкова малко време. Струваше му се, че бе познавал Кристи много отдавна. Тя му беше по-близка от момичетата, с които бе излизал в продължение на месеци. Още чувстваше парфюма ѝ.

Мат поклати недоволно глава. Мислеше като ученик, а бе възрастен мъж. Той отчупи един клон и обра снега от колата, за да влезе вътре. В купето беше далеч по-топло, но нямаше какво да прави. В багажника имаше книга, ала не си струваше да изгребва още сняг — влекачът можеше да дойде всяка минута. Но той не идваше. Времето се влачеше и връщаше мислите на Мат към Кристи.

Тя беше откровение за него. Не знаеше, че все още съществуват момичета като нея. При спомена той се размърда неспокойно. Нейната реакция, гладката кожа на гърдите ѝ, свенливата наслада от възбудата...

Мат изруга тихо. Не му беше присъщо да губи контрол, особено като знаеше колко е невинна. Щеше да бъде непростимо, ако я бе обладал. Поне за това трябваше да бъде благодарен на себе си. Достатъчно бе, че беше лъгал и нея, и Сара. Е, не съвсем лъгал. По-скоро бе пропуснал да каже истината, но не по свое желание. Просто винаги нещо пречеше. Е добре, всичко бе свършено вече, би било лудост да поддържа връзката. Това значи, че никога повече нямаше да я види. Беше му необходимо цялото благородство да ѝ откаже. Не бе убеден, че щеше да се въздържи при друга благоприятна възможност — а Кристи заслужаваше повече...

Секретарката му бе учудена, когато на следващата сутрин Мат се появи в службата.

— Мислех, че сте на ски! — Тя го последва в луксозния кабинет, който бе обзаведен като елегантно жилище.

— Върнах се — отговори той кратко. Намръщи се като видя купчината неотворени писма върху грамадното бюро. — Да не би да съм повишен в ранг пощенски чиновник?

При тази открита демонстрация на лошо настроение, очите на секретарката се разшириха. Обикновено Мат бе образец на възпитание.

— Тези писма са лични. Сметнах, че ще предпочетете да отворите сам коледните си честитки.

Той ги отмести равнодушно.

— Вземи бележник, Линда. Трябваш ми за някои неща. Искам да изпратиш кутия от пет килограма шоколадови бонбони на Сара и Кристи Блейк в Пайн Гроув. Близо е до Скуо Вали. Не зная адреса, но това е малък град. Мисля, че колетът ще стигне.

— Няма значение, ще намеря адреса. Какво да пиша на картичката?

— Аз сам ще я напиша — той погледна към нея замислено. — Не, по-добре кутията да бъде двукилограмова. — Нямаше смисъл да изглежда твърде разточителен.

— Нещо друго?

— Да. Поръчай да се купи машинописна хартия и да се отпечата името и адреса на някоя голяма компания за преработка на зърнени храни — Келог или Поуст, която и да е, но от големите компании.

— Компания за зърнени храни! — веждите на Линда се повдигнаха от удивление.

— Направи каквото ти казвам! — каза Мат нетърпеливо.

Разпорежданията му бяха така необичайни, че секретарката се разтревожи.

— Добре ли сте?

— Извинявай, Линда, не исках да съм груб. Май не съм съвсем на себе си. Колата ми се счупи и трябваше да чакам два часа да я изтеглят. Така и не стигнах до Скуо Вали.

— Съвсем сам ли бяхте на Коледа?

— Не, едни чудесни хора ме прибраха — отговори той деликатно.

— Е, можете да наваксате с приятели в новогодишната нощ — утеши го тя. — Госпожица Уорън телефонира и остави съобщение, че сте поканен на два коктейла преди вечерята с танци в Кънтри клуба.

Мими Уорън бе красива блондинка, но с това свършваше приликата с Кристи. Мат мислеше за предстоящите празници без ентузиазъм. Явно не бе избягнал коледните покани, само ги бе отложил. Щеше да бъде все същата скучна обиколка по коктейли и ресторанти. Даже предварително знаеше края на обиколката. Единственият въпрос бе къде точно ще се озоват — в неговото легло или в нейното.

— Колко хартия искате да се отпечата? — върна го към деловите въпроси Линда.

— Колкото е необходимо. Аз искам само един лист — той обърна гръб на удивеното ѝ лице. — Използвай го, за да напишеш писмо на госпожица Кристи Блейк в Пайн Гроув. В писмото да пише: „Уважаема госпожице Блейк, с удоволствие Ви съобщаваме, че сте спечелили първо място в нашия голям конкурс — двуседмична обиколка на Карибските острови на борда на «Сан Куин». Моля, посетете местната морска агенция в Сан Франциско за уреждане на пътуването по Ваше желание“. Подпиши го например Джонатан Риджли, отдел по конкурсите.

Линда запази служебен израз, въпреки че любопитството ѝ напираше.

— Това ли е всичко?

— Искам да бъде изпратено веднага.

— Ще отнеме известно време. Днес е петък.

— Е?

— Идва краят на седмицата, след това Нова година. Между празниците не се върши много работа.

— Плати повече, като за срочна поръчка — каза той нетърпеливо. — Искам това писмо да замине колкото може по-скоро. И направи необходимото за кабина първа класа на името на госпожица Блейк. Плати от моята лична сметка.

След като Линда излезе, Мат се приближи към прозореца и се загледа в сивия ден. Сиво бе и настроението му.

Дългът бе платен. Дали пътуването щеше да направи Кристи така щастлива, както тя очакваше?

— О, Боже, бих искал да съм с нея! — промълви Мат.

ТРЕТА ГЛАВА

Мат се опита да контролира настроението си този петък, но всичко го дразнеше. Служещите пристъпваха безшумно и се споглеждаха в недоумение.

Вечерта не мина по-добре. За да изтрие от съзнанието си Кристи, Мат се обади на Мими Уорън.

— Мили, колко е чудесно! — възкликна тя. — Не те очаквах толкова скоро. Наистина ли ти липсвах?

— Без теб не беше същото — отговори той уклончиво.

— Ти си сладур! Нямам търпение да те видя! Нали идваш тази вечер у Дебенхам? Щях да ходя с Томи Армистед, но ще измисля някакво оправдание.

— Не искаш ли да отидем да вечеряме някъде сами?

— О, любими, много бих искала, но не мога. Пат Стилмън вече описа вечерната ми рокля в утрешния вестник.

— Не ми дойде на ум. Не можем да излагаме редактора на светската хроника.

— Не се сърди, мили — гласът на Мими се понижи до мъркане. — Купонът няма да бъде цяла нощ.

Мат отказа да ѝ бъде кавалер. Като разбра, че е безсмислено да го убеждава, Мими сподави досадата си и каза със съжаление:

— Ти знаеш, че ако можех, бих се отказала от този ангажимент. Но няма начин. Ще наваксам с теб през новогодишната нощ!

Мат затвори телефона с облекчение. Какво ли правеше Кристи?

Кристи не бе в по-добро настроение.

— Цял ден се мотаеш! — възкликна Сара с раздражение. — Защо не отидеш на кино с Крейг Селби, щом те кани?

— Не искам — отговори Кристи с отчаян глас. — Боли ме глава.

— Тогава вземи аспирин и си легни.

— Едва седем и половина е.

— Тогава прочети нещо или включи телевизора — каза Сара и отново подхвана кръстословицата.

Кристи взе някакво списание и седна срещу леля си. Започна да прелиства страниците.

— Толкова потискащо е след Коледа — въздъхна тя.

— Винаги по това време очакваме Нова година.

— И аз мисля така.

— Искам да карате внимателно от Скуо Вали. През новогодишната нощ има всякакви луди глави по пътищата.

На Сара не й харесваше намерението на Кристи да отиде на танци с приятели в близкия хотел, но си беше наложила да не се бърка.

— Крейг кара добре... — Кристи гледаше замислено пращящия огън. — Той прави добре всичко.

— С тебе трудно се говори.

Кристи хвърли списанието и се изправи.

— Понякога мисля, че искаш да се освободиш от мен.

— Знаеш много добре какво искам — каза спокойно Сара. — Само това, което е най-добро за тебе. Моят живот е в Пайн Гроув, но няма защо ти да прахосваш времето си тук. Навън пред теб е целия свят, дете!

— Говориш като Мат!

— Той е твърде проникателен човек.

— Ти пък какво знаеш за него! — възкликна Кристи разгневена. — Може да е избягал престъпник. Забеляза ли как не искаше да говори за себе си?

— Сигурно е имал причини за това.

— Ти си твърде доверчива, лельо.

— Странно — промълви Сара. — Той каза същото за тебе.

При спомена за прегръдката на Мат бузите на Кристи пламнаха.

— Това не ти ли подсказва с какви жени е имал работа? — запита студено тя.

— Такива, които са останали доволни.

— Лельо Сара!

— Няма смисъл да отричаме, че е един чаровен дявол! Интересно, какво ще стане с него?

— Няма да узнаем — каза Кристи вяло.

— Не съм толкова сигурна. Имам чувството, че отново ще имаме вест от Мат Дестри.

След една скучна вечер пред телевизора в събота сутринта Мат стана рано. Беше неспокоен и възбуден и за да намери някакво занимание, се уговори със свой приятел за игра на хандбал. След изтощителната партия се почувства по-добре, но през останалата част на деня се очертаваше пълен вакуум. Около два часа следобед Мат реши, че трябва да действа. Образът на Кристи го преследваше. Идеализираше едно кратко запознанство. Неочакваните обстоятелства, обстановката, всичко допринесе срещата им да се превърне в нещо, което не беше. Кристи беше твърде красива, но той познаваше десетки красиви жени. Сигурен бе, че ако я види отново, ще да бъде разочарован. Очите на Мат светнаха при тази идея. Ето от това се нуждаеше — клин клин избива! На тази среща ще разкаже всичко за себе си. Преследваше го мисълта, че непреднамерената измама продължава.

Мат погледна часовника. Можеше да бъде в Пайн Гроув преди вечеря. Ягуарът бе в сервиза, но това бе дреболия. Щеше да вземе една от разносните коли от гаража на „Компютренд“.

Кристи гледаше равнодушно снега през прозореца. Едно от потискащите неща на зимата бе ранното настъпване на нощта. Ето вече се стъмни, а бе само пет и половина часа.

По алеята се зададе странна закрыта кола. Кристи загледа с любопитство надписа отстрани, ала бе твърде тъмно и не можеше да се прочете. Що за доставка в този час? От колата слезе един мъж и се запъти към къщата.

За момент Кристи помисли, че сънува. Не, нямаше грешка! Това беше Мат!

Тя отвори стремително вратата и се хвърли в снега с разперени ръце.

— Ти се върна!

Мат я прегърна така силно, че Кристи усети туптенето на сърцето му. Тя се притискаше към него и вдишваше познатия мирис на

чистота и сила.

— Не можех да остана сам! — Устните му галеха бузата ѝ. — Липсвах ли ти?

Кристи се отдръпна. Изведнъж осъзна импулсивните си действия.

— Аз... Чудехме се какво правиш?

— Нищо особено... — Светлината от звездите се отразяваше в морскосините му очи и ги караше да трептят. Погледът му беше прикован към нежното ѝ лице.

Всичко започваше отново. Възбудата, която непрекъснато се засилваше. Необяснимото чувство, което я караше да трепери.

— Студено ти е, нали? Ела бързо вътре, преди да си се разболяла! — Мат я поведе към къщата.

Кристи топлеше ръцете си на огъня. С изненада видя, че под якето на Мат се подава сако от камилска вълна, риза и вратовръзка. Носеше добре скроен панталон. Той изглеждаше елегантен и светски, съвсем не приличаше на човек без късмет.

— Изглеждаш различно — каза тя замислено.

— А ти — не! — Той я приближи. — Точно такава си, каквато те запомних.

— Е, беше само преди два дни.

— Трябва да е било повече... — Гласът му прозвуча дрезгаво.

Кристи се стараяше храбро да сподави надигащата се вълна от желание. Не трябваше отново да става за смях!

— Съжалявам, че нещата не вървят добре, но не ти личи. Изглеждаш много издокаран — бързо каза тя.

— Не бях казал, че нещата не вървят добре — леко се намръщи Мат. — Това е една от причините, които ме доведоха тук.

— Получил си работа! — светна лицето на Кристи. — О, Мат! Толкова се радвам за теб...

— Не е това, което мислиш — започна той.

— Не ме интересува какво представлява работата! Ти ще изплуваш на повърхността!

Като гледаше радостното ѝ лице, Мат не можеше да продължи обяснението.

— Мога ли да те поканя на вечеря? Леля Сара също.

Може би щеше се открие възможност по време на вечерята, мислеше той разсеяно. Нищо не вървеше по плана. Още от минутата, когато Кристи се хвърли в обятията му, знаеше, че идването бе грешка. Споменът за гъвкавото ѝ тяло опроверга всичките му теории за клина.

— Леля Сара е на събрание на „Жените за благотворителност“, но аз с удоволствие ще дойда — каза Кристи. — Дай ми десет минути да се облека.

Кристи хвърли безгрижно пуловера и джинсите, нещо, което никога не правеше. След малко размишление избра най-модната вещ в гардероба си — черна плетена рокля с малки бисери, пръснати върху горната част. Тя бе прилепнала към безупречната ѝ фигура като втора кожа, а леките отворени обувки на висок ток подчертаваха дългите ѝ слаби крака. Още няколко минути бяха отделени за грима и косата.

Нещо тлееше в очите на Мат, който не сваляше поглед от нея:

— Това се казва бързо.

— Не исках да разваля впечатлението, което съм ти направила.

— Така ли мислиш за мен?

— Не, ти винаги си бил благороден.

Тя го каза на шега, но паметният случай в обора мина през ума и на двамата. Усмивката на Мат изчезна.

— Във всеки случай винаги, когато трябва.

Кристи нервно прехапа устни.

— Ти... Къде би искал да вечеряме? В Пайн Гроув няма голям избор.

— Мислех да те закарам до Скуо Вали. Ако нямаш нищо против пътуването в тази кола, искам да кажа.

— Нямам, но бихме могли да вземем моята кола. Отоплението вече е поправено.

— Добре, може би така ще бъде по-удобно. Имаш ли нещо против аз да карам?

Тя му подаде с усмивка ключовете:

— Уплаших ли те с моето каране онази вечер?

— Не, направи ми голямо впечатление как преодоляваше заледените участъци. Просто съм един от онези неуверени кавалери, които биха искали да контролират нещата.

— Не ми правиш впечатление на неуверен.

— Напоследък тази ми черта се прояви — отговори той кратко.

Когато стигнаха до Скуо Вали, Мат спря на паркинга пред един хотел. Тук имаше кафене и по-официален ресторант, където се танцуваше. Мат я поведе към ресторанта.

— Тук е твърде скъпо — възрази Кристи. — Да отидем в кафенето.

— Случаят е специален — приветливо каза Мат. — Искам да се поздравим с шампанско.

— Можем да го направим и с ябълков сок. Има същият цвят и е много по-евтино.

— Нека се поглезим. Иска ми се да празнувам.

— Не знаеш колко е скъпо тук! — запротестира отново тя. — Веднъж обядвах и беше жестоко. Мога да си представя какви са вечерните цени.

Той сложи ръка на рамото ѝ, поглеждайки я дълбоко в очите.

— Искам да направя за теб толкова много, Кристи, а не мога. Нека аз вода тази вечер.

В този момент Кристи разбра — влюбена е в Мат. Досега вярваше, че между тях има само физическо привличане. Оказа се много повече. Той притежаваше всичко, което бе искала да открие у един мъж — нежност, разсъдливост, щедрост. Тя бе трогната от желанието му да ѝ даде нещо. Той се бе върнал, след като уж окончателно бе казал довиждане. Изпълнена с надежда, Кристи последва Мат.

Главният сервитьор ги настани на отделна маса до прозореца.

— Мога ли да ви предложа коктейл, господине? — обърна се той почтително към Мат.

— Мисля, че ще поръчаме вино. Изпратете, моля, специалиста по вината. И менюто за гости, ако имате такова.

— Разбира се, господине.

Кристи бе озадачена.

— Какво значи меню за гости?

— Нещо специално за красиви момичета — засмя се Мат.

Той не обясни нищо повече, но тя сама откри разликата и възкликна:

— Тук няма цени!

— Искам да се наслаждаваш на вечерята си.

— Как мога да го сторя, след като всеки залък струва най-малко долар?

— Е, доларът вече не е това, което беше някога. А можеш да си кажеш, че по този начин съдействаш за откриването на нови работни места.

— Добре, че ти имаш такава. Обаче като гледам с каква скорост харчиш аванса си, май още дълго ще бъдеш беден.

Очите на Мат помръкнаха.

— А ако ти кажа, че съм богат?

— Парите нямат значение за мене. Харесваш ми такъв, какъвто си — каза нежно тя.

— Но ако наистина е вярно? — настояваше той.

— Мисля, че ще бъда много ядосана.

— Защо?

— Защото това ще означава, че се подиграваш с нас — каза тя бавно, — че скрито се присмиваш на живота ни в малкия град.

— Ти не мислиш така!

— Все пак много ще ме заболи. Всъщност ние не знаем нищо за тебе. Наистина ли си богат, Мат?

По лицето на Мат заигра един мускул.

— Никога не съм те лъгал, Кристи.

Това бе вярно, макар че се изплъзна от отговора. Как да признае всичко сега? Малките измами се превърнаха във въже около врата му.

— Семейството ти е богато, нали? — запита тя. Това би обяснило неговата увереност в тази обстановка, която иначе би му била чужда.

— Достатъчно печелеха — призна Мат.

Кристи запита със съмнение:

— Не си споменавал нищо за семейството и приятелите си. Има ли причина за това?

— Не съм имал ужасно минало, ако това искаш да знаеш.

— Но не искаш да говориш за себе си. — В гласа на Кристи прозвуча въпрос.

— Не тази вечер. Трябва да реша някои малки проблеми — той се протегна и хвана ръката ѝ. — Тази нощ е особена. Не искам нещо да я развали.

Кристи имаше чувство, че независимо от уверенията, Мат крие някаква тъмна тайна. Но когато погледна спокойните му очи, ѝ се

стори, че това е невъзможно. Макар и да знаеше много малко за него, бе сигурна, че той не е в състояние да извърши нещо нечестно.

— Готов ли сте с поръчката, господине? — Появата на сервитьора разведри атмосферата.

Мат знаеше, че Кристи ще се опита да избере най-евтините блюда в менюто, ето защо поръча и за двамата:

— Стриди, салата от пресни зеленчуци и стек „Диана“.

— Прието, господине — каза сервитьорът. — Бихте ли желали суфле за десерт? Трябва да бъде поръчано предварително.

— Отлична идея. Ще вземем суфле „Гран Марни“ със същата марка ликьор и кафе. А шампанското можете да донесете сега.

Кристи наблюдаваше с учудване как Мат обсъжда със сервитьора годината на вината. Свободното му държане в този лукс и почтителното отношение на обслужващия персонал бяха откритие за нея.

— Разкажи ми за твоята нова работа! — помоли тя, след като сервитьорът се бе отдалечил. — Колата, която караш, собственост на компанията ли е? Видях нещо написано отстрани, но не можах да разбера наименованието.

— „Компютренд“ — отговори кратко той. — Електронна фирма.

— Та това отговаря точно на желанието ти! Какво работиш там?

— По малко от всичко — умело отклони посоката на разговора той. — Като помисля сега, не трябваше и на празника да се влачим в Скуо Вали. Нали изминаваш този път всеки ден на работа. Може би трябваше да вечеряме в Пайн Гроув.

— Там нямаше да намериш ресторант като този.

— Важна е компанията, не кухнята — засмя се Мат.

— Щеше да е необходим много чар от моя страна, за да поръчам храната в кафене „Елит“!

— На теб ти трябва само да бъдеш каквато си. Никога не се променяй, Кристи!

— Всеки се променя — каза тя бавно.

— Ти си съвършена и така.

Едва сега Кристи започна да усеща, че по някаква причина Мат я поставяше на пиедестал.

— Аз съм човек, Мат — подчертано каза тя, — не принцеса в кула от слонова кост. Не съм по-различна от жените, които познаваш.

През ума му мина Мими Уорън, игричките ѝ, дребнавите ѝ прищевки.

— Много грешиш.

— Каж ми с какво се различавам, освен с това, че те имат много по-голям опит от мен? — Бузите на Кристи пламнаха, но очите ѝ гледаха право в неговите.

Мат отговори на въпроса ѝ с въпрос:

— Какво обичаш да правиш през свободното си време?

— О, ски през зимата, плуване и тенис през лятото.

— А вечерите? — настояваше той.

— Същото, както всички останали — събираме се с приятели или ходим на кино. Не всяка вечер, разбира се. Понякога просто оставам у дома и чета книги.

— Била ли си някога на три коктейла през една вечер?

Тя го погледна учудена:

— Защо е необходимо някой да прави това?

Започна да свири музика и Мат я поведе към дансинга.

В главата на Кристи бръмчаха хиляди въпроси без отговор. Дали бе взела успешно изпита или бе пропаднала? Мат ли бе този, който трябваше да ходи на тези безкрайни коктейли? Кристи знаеше, че физически му харесва. Но не беше ли нейната компания скучна за него?

Когато се плъзна в ръцете му, въпросите изчезнаха. Тя се отпусна и даде свобода на чувствата си. И Мат не говореше. Ръката му нежно галеше гърба ѝ. Нейното тяло откликваше на всяко движение на неговото. Имаше някакво странно привличане между двамата.

Мат я притегли още по-силно и целуна затворените ѝ очи. Тя въздъхна несъзнателно.

— Какво има, миличка?

Кристи отвори очи и се загледа в любимото лице.

— Нищо... Аз просто имах желание...

— Какво? — запита той, когато тя спря. — Ще ти дам всичко, което поискаш — каза настоятелно.

Не беше толкова лесно; не можеш да молиш някого да се влюби в теб. Тя се усмихна с усилие.

— Коледа свърши.

— Може пък да успея да хвана Дядо Мраз, преди да се е върнал на Северния полюс.

— Вече ми даде достатъчно.

Музиката свърши и те се върнаха на масата.

Вечерта беше и приятна, и горчива. Всеки момент бе скъп, защото Кристи не знаеше дали това не бе краят. Мат не беше споменал за бъдещи срещи. Отново ще изчезне и дали ще се върне? Тя отхвърли тази потискаща мисъл. По-добре да се наслаждава на присъствието му!

Кристи бе оставила бележка на леля си. Когато се върнаха в къщата, Сара си бе легнала. На масата имаше бележка, в която пишеше, че стаята за Мат е готова.

— Добре се е сетила, но не очаквах, че ще се наложи да остана — каза той.

— Имаш три часа шофиране — възпротиви се Кристи. — Ще стигнеш не по-рано от два и половина часа през нощта.

— И преди съм закъснявал толкова — усмихна се той. — Но бих искал да видя леля Сара. Тя е мъдра жена.

— Която ще бъде страшно ядосана, ако ти позволя да тръгнеш в този час на такъв дълъг път. Разбрахме се.

— Убеди ме. Скоро ще трябва да плащам наем.

— Или да имаш една резервна пижама тук.

— Не употребявам пижами.

Пред нея изведнъж изникна картината на голото му тяло и тя физически го почувства. Лицето ѝ пламна.

— Е, добре, хм, имаме късмет.

— Не мога да повярвам, че се изчервяваш. Толкова хора спят голи, мила!

— Знам — промърмори тя. Не можеше да му каже причината за това внезапно пламване.

— Би трябвало да очаквам такава реакция от една малка пуританка, която носи нощница до брадичката.

— Става ми студено — промълви тя.

Мат отново стана сериозен и малки искрици проблеснаха в тъмносините му очи. Той каза нежно:

— Извинявай за думите ми.

— Грешката е моя. Трябваше да си купя електрическо одеяло.

Той сякаш не я чу. Протегна ръка и я притегли по-близко до себе си.

— Бих искал да те стопля, мила. Бих искал да държа красивото ти тяло в ръцете си цяла нощ. Бих искал да целуна всеки сантиметър от копринената ти кожа и да съм този, който ще те събуди за нов живот.

Кристи не откъсваше поглед от хипнотичните му очи, а цялото ѝ тяло пулсираше от възбуждане. Мат я бе притежавал по всички начини, освен най-важния. Това ли беше магическия момент?

Мат я притисна в прегръдките си и я целуна.

— Ти ме подлудяваш — изстена той. — Никога не съм се чувствал така с жена.

Всичко останало спря да съществува от мига, в който устните му докоснаха нейните. Кристи покри шията му с целувки.

— Защо те възбужда това? Ние се желаем. Не е ли достатъчно? — Тя разхлаби вратовръзката и разкопча ризата му.

— О. Господи! Не прави това! — възкликна той, като почувства как пръстите ѝ галят голите му гърди.

— Толкова дълго исках това — въздъхна тя, обзета от чувствено удоволствие при вида на неговата мъжественост.

— Не трябва — отново изстена той, но ръката му захлупи гърдата ѝ и започна нежно да гали твърдия връх.

Кристи потрепери, обхваната от възбуда.

— Защо? — прошепна тя.

— Не искам да ти причиня болка, не разбираш ли?

— Зная, че ще бъдеш нежен — промълви тя.

— Не това искам да кажа. Разбира се, че ще бъда нежен. Но не мога да взема това, което си готова да ми дадеш!

Тя потърка буза о гърдите му и разкопча ризата му още по-надолу.

— Нищо не искам в замяна.

— А трябва! — Обърна лицето ѝ и се взря в него с пламтящи очи. — Не се хвърляй на такъв като мене. Не го заслужавам.

— Люби ме, Мат! — Ангелското ѝ лице молеше. — Само тази нощ!

— Как да откажа? — промърмори той. Вдигна я на ръце и впи устни в дълга, възбуждаща целувка. Пръстите на Кристи потънаха в гъстата му коса, тялото ѝ се притисна в неговото. Тя гореше от любов

към този човек, той беше всичко, за което бе мечтала. В този момент нямаше значение дали я обича. Тя искаше да изпита висшето удоволствие в ръцете му, независимо от последствията.

Мат я отнесе бавно през хола, сякаш искаше да удължи времето до съблимвания момент. Ръцете и устните му поддържаха възбудата, измъчваха тялото ѝ с интимни докосвания. Кристи тихо стенеше и впиваше нокти в твърдите мускули на гърба му.

Изведнъж от стаята на леля ѝ се чу шум. Беше нотка реалност в един нереален свят. И двамата бяха забравили лелята на Кристи. Очите им се срещнаха в ужас. Мат я постави на крака.

— Това място не подхожда — промълви Мат.

— Наистина... — Не можеше да го погледне. Тя се обърна с гръб към него, но той я привлече в обятията си и я целуна леко.

— Съжалявам, мила...

Кристи се съблече бързо и се сви под завивките. Вълни от срам нахлуваха в главата ѝ. Мат наистина бе прав — това място не беше подходящо! Ами ако леля Сара се бе събудила и бе дошла да пита... Кристи се обърна и зарови глава във възглавницата. Леля ѝ щеше да бъде толкова разочарована! В много отношения старата жена бе без предразсъдъци, но за някои неща нейното поколение беше твърде консервативно. Тя нямаше да разбере, че Кристи бе влюбена в Мат, че искаше да му принадлежи изцяло. Дали той лежи в леглото си със същите желания? Или бе почувствал облекчение? Мат имаше изключително присъствие на духа. То му измени тази нощ, ала това всъщност не бе негова грешка. Той беше опитал да се въздържа, макар че желанието му не отстъпваше на нейното. Защо се отнася с нея по-различно, отколкото с други жени?

Мат седна в леглото със скръстени ръце, задавайки си същия въпрос. Какво го възпираше? Тя го бе докарала до ръба на желанието и все пак нещо не му позволяваше да продължи. Защо?

— Тя е толкова невинна — стенеше Мат гласно.

Поне щеше да я обладае нежно. Друг може би нямаше така да се церемони. Мисълта го ужаси. Мат никога не бе съблазнявал жена. Всички тези, които бе притежавал, бяха пълнолетни и бяха съгласни. Кристи, разбира се, също отговаряше на изискванията. Тогаваше защо бе тази нужда да ѝ бъде закрилник на всяка цена? Това чувство се пази само за жена, която е обичана...

Мат стана от леглото и закрачи неспокойно из стаята. Идеята бе идиотска! Човек не се влюбва в някого, когото познава един ден и две нощи. Между двамата имаше само физическо привличане. То го беше довело в Пайн Гроув отново, но здравият смисъл подсказваше, че посещението бе грешка.

През тази нощ само един човек в къщата се наспа...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мат беше в кухнята със Сара, когато Кристи слезе на закуска. Той се бе изтегнал в един дървен стол и се смееше. Беше толкова красив, че дъхът на Кристи спря. Ризата му беше отворена на врата, а изпод навитите ръкави се показваха силните му ръце.

— Ето те и тебе, поспаланке! — обърна се Сара към племенницата си. — Дълго ли те държа Мат снощи?

— Не, върнахме се преди полунощ.

— Добре ли прекарахте?

— Защо не попиташ Мат? — Кристи отиде до бюфета и започна да нарежда масата.

— Толкова се бях увлякла да разказвам за събранието на нашата организация „Жените за благотворителност“, че не ми остана време за това — погледна го лелята. — Трябва да станеш репортер в телевизията, Мат. Имаш дарба да караш хората да се изказват.

— В приказките го бива — вметна Кристи хапливо.

Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Студенината на Мат след снощната история бе обидна. Най-малкото, можеше да ѝ каже „Добро утро“.

— Какво те е прихванало тази сутрин? Изглеждаш доста нервна. — Сара я гледаше учудено.

— Аз съм виновен, лельо Сара, съжалявам! — Тъмните очи на Мат бяха непроницаеми. — Снощи пихме твърде много шампанско, нали, Кристи?

Сара гледаше ту единия, ту другия. Не ѝ трябваше много, за да разбере взаимните им чувства, ала нещо бе тръгнало накриво. И двамата страдаха много.

Мат замина след закуска. Под предлог за неотложни дела той учтиво отказа поканата на Сара да остане.

— Добре, връщай се скоро — каза Сара, без да обръща внимание на мълчанието на Кристи.

— Мисля, че следващите няколко седмици ще бъде твърде зает
— отговори уклончиво той.

— Е, не ни забравяй.

— Разбира се. Благодаря за чудесната вечер, Кристи!

— За мене също беше удоволствие. — Погледна го безизразно.

Бяха като непознати, които си разменяха учтиви любезности. Сара съчувстваше и на двамата.

След като Мат замина, тя си придаде весел вид.

— Е, това беше приятна изненада, Мат да се отбие просто така. Нали ти казах, че ще го видим отново.

— Той няма да се върне.

— Не искаш ли да ми разкажеш всичко? — запита тихо леля й, като остави изкуствената поза.

— Няма нищо за разказване.

— Ти си влюбена в него, нали?

— Не! Признавам, че е привлекателен. Много е красив. Но не мисля, че си подходяме. Не искам да го виждам повече!

Мат се радваше от сърце — Кристи бе затворена страница в неговия живот. Тази неделя той покани на вечеря Диана Кук. Тя беше брюнетка. В понеделник вечерта, след един дълъг работен ден, отиде на опера с една невероятна червенокоса красавица. Но и двете жени посрещнаха с учудване неговото „Лека ноц“ на прага на вратата.

В новогодишната ноц той взе Мими Уорън. Тя изглеждаше умопомрачително. Блестящата руса коса беше разположена върху главата й в сложна прическа. В тон бе роклята уникат от черна дантела, през която се виждаше отличната й фигура.

— Харесвам ли ти? — завъртя се тя.

— Страхотна си!

Мат огледа красивата жена, която бе делила неведнъж леглото му, обаче не изпита нищо — в мислите му беше едно слабо, русо момиче в джинси и карирана блуза.

— Благодаря ти, мили! Ти също изглеждаш внушително. — Мими се любуваше на черно-бялото съвършенство на широкоплещестата мъжка фигура. Тя обви врата му. — Ние сме идеална двойка.

— Точно така! — Мат се протегна и взе късото ѝ кожено палто.
— Хайде, не бива да закъсняваме за коктейла на Помройз.

Едва в Кънтри клуба, след като бяха посетили два коктейла, Мат капитулира и когато Мими стана да танцува, отиде да телефонира на Кристи. Дълго звъня, но никой не вдигна. Той знаеше, че разочарованието му е безпричинно — беше Нова година. Разбира се, тя няма да стои вкъщи. Но в края на краищата му стигаше и Сара. Най-малкото, щеше да му каже къде е Кристи и кога ще се върне. Звъня на интервали през цялата нощ. Никой не отговори. С напредването на новогодишното празненство май все по-трудно прикриваше скуката си.

Кристи прекара новогодишната нощ не по-добре от Мат. Роклята ѝ далеч не струваше колкото на Мими, но ѝ стоеше съвършено. Беше от шифон с цвят на праскова и подчертаваше гладката ѝ кожа.

Косата ѝ бе сресана просто и падаше на раменете ѝ като коприна.

— Изглеждаш чудесно — одобрително каза Сара.

— Благодаря — отговори Кристи без ентусиазъм.

— Имаш ли ключ? Не забравяй, че ще играем бридж у Рода Търнър — каза Сара. — Рода и аз ще ги размажем!

Звънецът съобщи за пристигането на кавалера на Кристи. Крейг Селби бе рус, с вечно момчешко лице. Беше му малко неудобно в официалното сако, но двамата с Кристи бяха приятна двойка.

— Да караш внимателно! — предупреди го Сара.

— С тази малка кукла няма да поемам никакви рискове — увери я Крейг. Той постави ръката си на раменете на Кристи и я привлече към слабото си тяло.

Тя отново помисли за силното мъжко тяло на Мат. Опита се да отпъди мисълта. Орлите може и да летят високо, но в същото време унищожават слабите същества. Тя не искаше да става жертва!

Всички приятели на Кристи бяха дошли на танците. Те бяха празнични и оживени. С напредване на времето шумът и веселието се засилиха още повече.

Отначало Кристи се забавляваше. Атмосферата на празника заразяваше. Но по-късно удоволствието ѝ намаля, особено когато на танците Крейг започна да скъсява разстоянието между двамата. Кристи честно се опита да отговори на тази проява на чувствата му. Тя

харесваше Крейг. Излизаха вече доста дълго и имаха много общи интереси. Е, между тях не избухваха особени чувства и страсти, ала тя не се сещаше за това, докато не срещна Мат. Той пръв ѝ показа колко възбуждащо е мъжкото привличане. Къде ли бе той тази вечер? Без съмнение, в любовно приключение с някаква жена. Дали ѝ казва колко е красива и неотразима?

— Честита Нова година, кукличке! — Гласът на Крейг я върна към реалността. — Надявам се, че тази година ще се случат хубави неща!

Мат едва убеди Мими да си тръгнат към два часа. Отношенията им се развалиха съвсем, когато на прага ѝ пожела лека нощ. Мислите му бяха при Кристи. Беше ѝ звънял още два пъти от клуба и сега го хванаха нервите. Разбира се, Нова година е. Но трябва ли цяла нощ тя да бъде навън? Едва дочака да се добере отново до телефона. Когато не получи отговор и в три часа, Мат почти се паникьоса. Не се ли бе случило нещо? Дано не беше направила нещо необмислено! Накрая призна на себе си — въпреки неговите опити за обяснение, Кристи все пак се чувстваше отхвърлена. Напълно бе възможно да прекарва нощта с някого, само за да докаже на себе си, че е желана!

Когато към четири часа Кристи най-после отговори, радостта на Мат се превърна в гняв.

— Къде, по дяволите, беше? — избухна той.

— Мат? — за момент Кристи помисли, че желанието да чуе гласа му е предизвикало халюцинации.

— Зададох ти въпрос. Къде беше?

— Отидох на танци в Скуо Вали... — Кристи така се смути, че отговори като провинено дете.

— Не знаеш ли, че е опасно по тези планински пътища? Има толкова пияници!

— Наистина видяхме транспортно произшествие — призна тя. — Затова се забавихме.

— Какво е мислила Сара, като те е пускала в Скуо в такава нощ? — продължи да се ядосва той.

След първата реакция Кристи се окопоти и отговори предизвикателно:

— Леля Сара не ми казва какво да правя и със сигурност това не те засяга. Защо ми звъниш в този час?

Ядът на Мат се изпари моментално.

— През цялата вечер мислех за тебе.

— Веднага ти повярвах!

— А ти мисли ли за мен? — запита той деликатно.

— Нито веднъж — излъга тя.

— Каж ми истината, любима!

— Не ме наричай така! Не съм твоя любима или каквато и да е. Между нас вече няма нищо. Никога не е имало!

— Знаеш, че не е вярно.

Кристи бе решена да не му позволи да предизвика спомени. Тя запита направо:

— Какво искаш, Мат?

— Доста дълго не знаех — призна той бавно.

— Каж ми нещо, което не знам!

— Не мога да ти се сърдя, че си ядосана, скъпа. Имаше трудни минути с мен. Но опитай се да разбереш — не съм срещал такава като тебе!

— Предполагам, че девствениците отдавна са пренесени в жертва — каза саркастично тя. — Ние сме умиращо племе.

— Не това исках да кажа!

— Признай си! Изкарах ти ангелите! — продължаваше да обвинява тя.

— Но не за това, което мислиш. Даже аз не го разбрах онази нощ.

— Хайде, сподели откритието си с мен.

— Обичам те, Кристи!

За момент по линията се възцари тишина. Кристи не можеше да повярва — бе казал това, което мечтаеше да чуе. Изпълни я невероятна радост, ала след това заговори чувството ѝ за предпазливост.

— Какво те кара да мислиш така? — запита тя.

— Как се обяснява любов? — отговори той с въпрос. — Не мога да спя. Настроението ми е никакво. Не мога да се концентрирам. На думи звучи като признаци на грип.

— А може би имаш грип? — усъмни се тя.

— Любима Кристи — от сърце се засмя Мат, — ако си тук, ще ти покажа колко съм здрав.

— Колко си изпил?

— Единственото, от което съм пиан, е любов! — засмя се той. — Идвам да те видя! Чакай ме!

— Почти утро е. По-добре първо поспи — каза тя загрижено.

— Мисля, че си права — съгласи се той с нежелание. — Добре, ще бъда при тебе следобед.

Кристи успя да поспи само няколко часа. Когато Сара се върна късно сутринта, я намери в кухнята с чаша кафе.

— Очаквах да си в леглото най-малко до обяд — възкликна Сара. — Как беше купонът?

— Приятно беше — отговори Кристи. Сара не пропусна зачервените бузи на Кристи и искриците в сините ѝ очи. — Същата стара гълпа.

— Смятах да вляза на пръсти, но щом не спиш, ще направя закуска.

— За мен не — отказа Кристи. — Трябва да се облека.

— Ще излизаш ли? — учуди се Сара.

— Не, Мат идва.

— Откъде знаеш?

— Снощи ми се обади по телефона.

— Разбирам — Сара дълго я наблюдава, преди да определи своето отношение. С равен глас тя каза: — Радвам се, че ще имаш компания. Дойдох само да се преоблека. Обещах на Рода да се върна, за да почистим.

Кристи не ѝ повярва. Явно леля ѝ бе разбрала, че трябва да остави насаме двамата влюбени.

— Благодаря ти, лельо Сара!

— Ще се върна най-рано към пет часа! — предупреди лелята.

Кристи се преоблича най-малко три пъти. Първият ѝ импулс бе да облече нещо меко и примамващо, обаче гордостта ѝ се възпротиви. Мат бе длъжен да я приеме и в обичайните ѝ домашни дрехи — джинси и блуза. Но Кристи не искаше да се облича така. Накрая избра бял панталон и бял пуловер с голяма избродирана роза. Цветът съответстваше на розовия цвят на бузите ѝ. Единствено трескавият блясък на очите издаваше бурята в душата ѝ. Макар нервите ѝ да бяха

опънати до скъсване, при звука на колата Кристи направи усилие да изглежда спокойна.

Мат все още използваше закритата товарна кола на компанията, тъй като неговата бе в сервиза. Той спря пред входната врата с чувството, че се връща у дома.

Този път Кристи не се хвърли в снега да го посрещне. Тя почака да позвъни. Беше подивяла от нетърпение, но сега, когато той беше тук, я обхвана неувереност. Държеше ли Мат все още на казаното през миналата нощ? Или беше пил много, както тя подозираше. Все едно, той бе тук.

— Здравей, Кристи! — приглушеният му глас достигна до нея като морска вълна.

Тя го гледаше, неспособна да каже нещо, макар да разбираше, че е смешно да се държи така.

— Трябва да носиш по-топло палто.

Мат бе облечен с яке и черни панталони. Той отхвърли глава и се засмя.

— Говориш като леля си.

— През тези години много от нея се е предало на мен.

Когато Мат влезе и затвори вратата, тя отстъпи.

— Отново валя тази сутрин. Чисти ли са пътищата?

— Горедолу. — Той я последва до огнището. Блестящите му очи потвърждаваха впечатлението.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита тя.

— Не, благодаря. Хапнах малко, преди да тръгна.

— Тогава кафе. Леля Сара е направила ореховки.

Мат поклати глава, оглеждайки се.

— Къде е леля Сара? Искам да ѝ честитя Новата година.

— Тя прекара миналата нощ при приятелката си Рода. Имаха партия женски бридж.

— Ето защо никой не е отговарял! — възкликна Мат. — Бях решил да звъня в полицията.

— Нова година е! — напомни Кристи. — Не мисля, че си стоял у дома.

— Не, прекарах отвратително, като се притеснявах за теб.

— Не разбирам защо?

— Защото съм идиот.

— Ти не знаеше, че съм в Скуо Вали. Тогава как си могъл да предполагаеш, че съм катастрофирала?

— Сега това няма значение! — Той се чувстваше неудобно.

— За какво се тревожиш?

— Сега — за нищо. Но когато никой не вдига телефона цяла нощ, на човек му минават всякакви мисли през главата.

— Мислеше, че няма да се прибера? — погледна го тя изумена.
— Че съм останала да ноцувам у някого?

— Бих го удушил! — притегли я той към себе си. Пръстите му потънаха в косите ѝ.

— О, Мат! Наистина си идиот!

— Зная — изстена той и я притисна силно до себе си. — Не мога да те обвинявам, след като се отнесох така с тебе.

— Не беше приятно. Защо винаги, когато си тръгваш, се сбогуваш?

Той я взе на ръце и я отнесе до дивана, положи главата ѝ на гърдите си и я загледа.

— Никога не съм се влюбвал и не знаех симптомите на болестта.

— Рядко е фатална — подразни го тя.

— Говориш като познавач. Колко пъти си била влюбена? — Гласът му беше подигравателен, но се чувстваше вътрешното напрежение.

— Никога — прокара пръст по скулите на гладкото му лице.

— Означава ли това...

— Влюбена съм от момента, когато на Бъдни вечер отворих вратата и те видях на прага да трепериш — каза просто тя. — Може би не знаех това в онзи момент, но разбрах много по-рано от тебе.

— Моят мил ангел! — Целувката му беше и страст, и нежност. — Не помислих за това. Смятах, че...

— Че желаете само красивото ми тяло — довърши тя.

— Мина ми през ума — засмя се той невесело.

— Не си сгрешил.

— Това ли е всичко, Кристи? — погледна я въпросително той.

— Не чуваш ли какво ти казвам? — Тя го прегърна, като не откъсваше поглед от него.

— Ти си расла, заобиколена с внимание и доверие. Толкова лесно можеш да сбъркаш любовта с желанието!

— О, не, не, Мат Дестри! Този път няма да ти позволя да разиграеш още един акт с изчезване!

— Никога повече, мила! — с жар каза той. — Не бих могъл да те напусна, даже ако желях! — Дългите му пръсти решеха косите ѝ.

— Обещавах ли? — попита Кристи престорено игриво, но не можа да скрие страха си.

— Това ще отговори ли на твоя въпрос? — Устните му много нежно допряха нейните. Целувката му изразяваше цялата любов и копнеж, които той така напразно се стремеше да прогони. Това беше клетва в любов.

Пръстите на Кристи галеха лицето му. Тя имаше нужда да се допира до него, отново да се убеждава, че не сънува. Нейните леки ласки докосваха затворените клепачи, правия нос. Тя погали силния му врат, а после плъзна ръка в отвора на ризата му. Когато подразни с нокти гърдите му, Мат издаде дълбок гърлен звук. Мускулите на ръцете му се стегнаха, а устните му станаха по-настойчиви. Кристи усети познатата тръпка и също разтвори устни за по-страстна целувка. Тя отново чувстваше същата растяща възбуда, която Мат предизвикваше.

И той беше зареден със същите чувства. Ръцете му галеха врата ѝ, плъзгаха се надолу към талията, докосваха нежната кожа над затворения пуловер. После едната му ръка се провря под пуловера и си проправи път до гърдите ѝ.

— Мечтаех за хубавото ти тяло — промърмори той върху разтворените ѝ устни. — Ти си съвършена.

Когато пръстите му се плъзнаха под сутиена и обхванаха твърдото връхче, тя издаде тих стон.

— Харесва ли ти това, мила? — прошепна той. — Искам да ти бъде много хубаво.

— Винаги ми е хубаво с теб — промълви тя в отговор.

— Сладка, красива Кристи! — Той покри лицето ѝ с неистови целувки. — Искам да те накарам да полетиш от радост! Искам да ми принадлежиш изцяло!

Мат стана и я притисна до гърдите си. Погледите им се срещнаха. Тя обхвана здраво раменете му и зарови глава в гърдите му. Мат я понесе към спалнята с думи на любов, които още повече разпалваха огъня в нея. Той я изправи до леглото, после ѝ свали

пуловера и сутиена. Кристи потрепери под изгарящия му поглед. Той погали гърдите ѝ и тя се олюля към него. Мат я взе на ръце и я притисна към себе си. Благоговейната сила на желанието му стопи цялата ѝ сдържаност. Тя притегли главата му и раздели устните му за страстна целувка. Искаше час по-скоро да я освободи от сладката болка в тялото ѝ.

— Не ме карай да бързам, ангел мой! — изстена той. — Искам с теб да е фантастично!

— Ще бъде — прошепна тя, като изваждаше ризата от панталона му.

Чувството на голата кожа върху възбудените ѝ гърди подкоси коленете ѝ. Тя се притисна към него и разкопча панталоните му. Когато паднаха на пода, Мат я положи на леглото, наведе се над нея и пъхна пръсти под дантелата на гащичките ѝ. Като почувства, че сваля и последната част от облеклото ѝ, обхваната от внезапно стеснение, тя изви един крак върху другия. После се отпусна. Беше свършено гола под парещия му поглед. Мат нежно разтвори краката ѝ. Очите му излъчваха толкова любов, че дъхът на Кристи секна.

— Вярвай ми, мила! Ще бъда много внимателен.

Докосването му до най-интимната част от тялото ѝ премахна и последната бариера на срамежливост.

— Моля те, Мат! — умоляваше го тя. — Искам те!

Думите ѝ сякаш го заредиха. Той я остави за миг и хвърли дрехите си. След това се обърна към нея и я притисна със сила към твърдото си тяло. Чувството беше като от електрически ток. Кристи не си беше представяла нищо подобно. Тя се изпъна до него в очакване на удовлетворение, което само той можеше да ѝ даде.

— Не знаеш какво правиш с мен! — Дрезгавият му глас прозвуча отчаяно, той обърна тялото ѝ по гръб и се наведе върху нея.

Кристи бе пронизана от пулсираща болка. Мат усети как тя се сковава и ръцете му се стегнаха. Постепенно вдървеното ѝ тяло се отпусна. Това беше човекът, когото обичаше. Кристи се движеше неспокойно и се търкаше в Мат, опитвайки се да потуши огъня, който бушуваше в нея. Когато неговите движения затихваха, тя се извиваше към него и с тяло го караше да не спира. Мат отговаряше на желанието ѝ със сила, която носеше сладко удовлетворение. Той я издигаше все по-високо и по-високо. Кристи бе изпълнена с екстаз, тя бе пред прага

на един нов, неподозиран свят. Изведнъж я заля гореща вълна, която сякаш я издигна в пространството. Толкова силно чувство я разкъсваше, че се притисна за помощ към Мат. Той я прегърна и нежно я приземи. Страстта, която я беше изгаряла, постепенно се разсейваше, и тя бавно идваше на себе си в прегръдките на Мат.

Дълго време останаха прегърнати. Най-накрая Мат се размърда и нежно целуна затворените ѝ очи.

— Беше ли това, което очакваше, мила? — тихо каза той.

— Беше много повече — протегна се за целувка, изпълнена с удовлетворение. — Не знаех, че ще е толкова хубаво!

— Ще бъде даже по-добре — ръката му бавно се движеше по тялото ѝ. — Ще се любим всяка нощ.

— Да не би да възнамеряваш да сновеш между Сан Франциско и тук? — подразни го тя.

Той ухапа леко ухото ѝ.

— Не, мисля да те преместя от Пайн Гроув.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам те в леглото ми всяка нощ! — Желанието му се събуждаше отново. — Искам да те прегръщам в тъмнината и да виждам красивото ти лице всяка сутрин, когато се събудя.

— Искаш да се преместя при теб?

— Това наистина е за предпочитане пред ежедневно пътуване — засмя се Мат.

Идеята беше толкова внезапна, че я накара да онемее. Нейното старомодно възпитание ѝ подсказваше, че момичетата не живеят с мъже, даже когато се предвижда сватба. Но времената се менят. Галещата голото ѝ тяло ръка потвърждаваше това. И все пак, би ли могла открито да живее с него?

— Зная, че идеята те плаши, мила, но ще бъдем заедно. Ще се погрижа да бъдеш щастлива.

Когато устните му докоснаха нейните, Кристи знаеше своя отговор. Един официален документ нямаше да направи любовта им посвята. Тя вече принадлежеше на този мъж изцяло. Колкото повече свикваше с тази мисъл, толкова повече се изпълваше с растяща възбуда.

— Аз също искам да те направя щастлив! — Тя разроши с любов косата му. — Аз ще получа някаква хубава работа и ще ти помагам с

наема.

Мат изведнъж промени израза на лицето си.

— Няма нужда да правиш това, мила.

— Искам да ти помогна. Мат. Зная, че едва сега започваш. А освен това, няма в днешните съвременни отношения двамата не делят всичко? — запита тя сериозно.

Той я изгледа недоверчиво.

— Смяташ, че аз искам... — той рязко спря, после продължи бавно: — Мисля, че грешиш относно това какви отношения имам предвид.

— Не, аз разбирам — ясните ѝ очи бяха насочени към него с доверие. — Винаги си бил честен към мене. Няма нужда да таим собствените намерения един към друг.

Мат беше ужасен. Той беше така сигурен, че Кристи знаеше — той искаше тя да се омъжи за него. Трябваше да направи предложение, преди да ѝ позволи да се отдаде. Мат чувстваше признателност, че тя се бе съгласила да живее с него. Знаеше колко много ѝ струва това. Но сега тя ще мисли, че с това я изпитва — дали обича него, или парите му. Всичко, което бе направил досега, сочеше натам. Дали ще разбере, че случилото се е ред несъзнателни недоразумения и ще му прости?

— Трябва да поговорим, любима.

Но когато Кристи се сгуши и отправи поглед към него, тялото му се отдаде на растящата възбуда.

— Всъщност този разговор може да почака! — промърмори едва разбрано той...

ПЕТА ГЛАВА

Мат така и не можа да говори с Кристи. Нямаше по-важно от това да я държи в прегръдките си и безкрай да повтаря любовния обет. Когато наближи края на ценното им време заедно и трябваше да си тръгне, Мат успокои съвестта си, като си обеща да оправи работите в събота. Беше само след два дни.

В петък Кристи получи лъжливото писмо, което я информираше, че е спечелила награда — пътешествие по море. Първоначално посрещна новината с учудване и радост. След това помисли за Мат и техните нови отношения. Не бяха успели да обсъдят откога ще заживее при него в Сан Франциско, но щеше да е скоро. Никак не искаше още в самото начало да го остави сам за цели две седмици. Щеше да е чудесно, ако той можеше да дойде с нея, но едва ли щеше да е възможно. Току-що беше започнал работа.

— Та ти винаги си мечтала да пътешестваш, дете! — Сара просто не можеше да разбере странното колебание на Кристи. — Имаш късмет, че не трябва да си на работа до понеделник. Можеш да отидеш в Сан Франциско и да уредиш пътуването.

— Няма защо да бързам.

Кристи бе отложила разговора със Сара относно Мат и техните планове. Нямаше да бъде лесно, макар че леля ѝ едва ли щеше да я спре. Тя знаеше — старата жена нямаше да хареса идеята. Може би постъпваше страхливо, но беше решила да дочака Мат и тогава да каже на леля си.

— Не те разбирам — мърмореше Сара, — какво чакаш?

— Трябва да взема отпуск и да си купя някои дрехи. Имам нужда и от бански костюм.

— Няма да намериш в Пайн Гроув по това време на годината. Можеш да напазаруваш, докато си в Сан Франциско. Откъде знаеш кога е следващото пътуване на парахода? А не можеш да вземеш отпуск, ако не знаеш датата.

— Вярно — остави се Кристи да бъде убедена. — Трябва да посетя агенцията.

Тя си направи сметка, че ще може да види Мат и това реши въпроса.

Кристи бе запомнила името на компанията на Мат от надписа на колата. Адреса намери в телефонната книга. Трансамерика Билдинг беше едно от най-престижните канцеларски здания в центъра на Сан Франциско. Кристи бе доста впечатлена от факта, че новата компания на Мат заема от край до край един от горните етажи на сградата. Приемната беше мебелирана в спокоен бежов цвят. Дебел килим поглъщаше шума от стъпките на посетителите.

Тя бе посрещната от приветлива жена:

— Мога ли да ви помогна?

— Да, търся един служител от инженерния отдел — казва се Мат Дестри. Той е нов — обясни услужливо Кристи.

— Това да не е някаква шегичка? — намръщи се жената.

— Не ви разбирам — изглежда я неуверено Кристи.

— И аз не ви разбирам. Кого искате да видите? Господин Дестри или някого от инженерния?

Кристи имаше някакво неясно предчувствие за службата на Мат. Той би трябвало да знае, че ѝ е все едно, даже да беше пазач. Сега ѝ се искаше да напусне, преди да е открила тайната.

— Мат каза... Нали имате господин Дестри на работа тук?

— Може би е по-добре да ви оставя да говорите със секретарката му — предпазливо каза жената в приемната. — Заповядайте, в дъното на хола.

Замаяна, Кристи се отправи към посочената врата. Не се ли изрази ясно? Мат щеше да ѝ каже, ако имаше секретарка. Друга, също така привлекателна жена, я посрещна в кабинета, който беше още полуксозен от приемната. И тя попита с усмивка кого търси.

— Бих искала да видя Мат Дестри — каза неуверено Кристи.

— Имате ли среща?

— Не... Просто наминах да му кажа нещо.

— Съжалявам, но господин Дестри приема само с предварителна уговорка.

У Кристи се засили чувството на съмнение. Всичко беше много странно. Не беше много вероятно да има двама души с едно и също

име. Тогава какво друго обяснение можеше да има? Докато гледаше в нерешителност другата жена, Мат излезе от кабинета си. Той прелистваше бързо документите, които държеше.

— Линда, този доклад трябва да бъде изпратен в Нюком колкото може... — При вида на Кристи рязко прекъсна. — Кристи! Какво правиш тук?

— Дойдох да те видя, но никой не ми казва къде работиш.

Радостта му се смени от ужас.

— О, Господи, не исках да разбереш по този начин!

— Какво има, Мат? Какво криеш от мене?

— Влез вътре — каза той деликатно, като я взе за ръка и я въведе в кабинета си.

Кристи огледа кожените мебели, картините по стените и не повярва на очите си.

— Какво правиш тук? Чий е този кабинет?

— Седни, мила. Трябва да ти кажа нещо.

Кристи позволи на Мат да я настани на дивана, но повече ѝ се искаше да му обърне гръб и избяга. Нещо не беше наред и тя не искаше да узнае какво.

— Не може ли да почака, докато дойдеш в Пайн Гроув утре? — попита тя на пресекулки.

— Не, аз трябваше да ти кажа отдавна. Опитах няколко пъти, но винаги свършваше с недоразумение. Никога не съм искал да те мамя!
— На лицето му бе изписано дълбоко съжаление.

— Какво се опитваш да ми кажеш. Мат? Да не би да си женен?

— О, по дяволите, не! Защо мислиш така? — Той хвана ръцете ѝ.
— По-добре да започна отначало, от Бъдни вечер.

— Не се опитвай да се отклоняваш, Мат! Какво общо има Бъдни вечер с това? — Кристи посочи луксозния кабинет.

— Чувай ме, мила! Това е част от историята. Беше ми студено и бях гладен тази нощ. Вие ме приехте и ме оставихте у вас. Не можех да повярвам.

— Та ти нямаше къде да отидеш!

— Е, всъщност имах резервирана стая в Скуо Вали.

— Не ни каза това!

— Така и не ми се отдаде случай. Вие с леля си решихте, че съм бездомен скитник. Всеки път, когато се опитвах да оправя

недоразумението, вие мислехте, че искам да избегна срама. Отначало това ме забавляваше. След това, когато ме приехте без въпроси, бях учуден. Никога не бях срещал такива хора.

Кристи все още не разбираше думите му.

— Какво правеше в Пайн Гроув?

— Бях на път към един зимен хотел, когато колата ми излетя от шосето, и катастрофирах. Търсех телефон и вашата къща се оказа най-близо до пътя.

— Но защо остана? — запита тя безпомощно.

— Отчасти, защото сервизът се съгласи да я изтегли едва след Коледа. — Палецът му чертаеше леки кръгове по китката ѝ. — Но най-вече, защото срещнах най-прекрасното момиче на света и исках да го опозная.

— И никога не си бил без работа, нали?

— Не — каза той тихо.

Тя го погледна с блуждаещ поглед и за пръв път забеляза елегантния тъмен костюм и модната връзка. Изглеждаше ѝ като непознат.

— Кой си ти всъщност, Мат?

— Същият, който бях досега, мила. Останалото са само декори.

Кристи огледа просторната стая.

— Това е твоя кабинет, нали? Явно не си инженер. Какъв е твоят пост?

— Аз наистина съм инженер, но и... притежавам „Компютренд“.

Тя го погледна с изненада.

— Цялата компания?

— Да.

Кристи се чувстваше така, сякаш се намираще в стая с криви огледала. Целият свят ѝ се стори изкривен. Човекът, когото обичаше, я беше измамил. Едва сега започна да възприема тази мисъл.

— Ти ме излъга! — с рязко движение освободи ръцете си и стана.

— Бъди честна, Кристи! — молеше я Мат. — Никога не съм ти казвал нещо, което не е истина.

— Ти прие гостоприемството ни под фалшив предлог! Нашата домашна Коледа сигурно е била весела история за твоите светски приятели. За повече материал ли се върна? Добре ли ги забавлява?

Надявам се, че си включил и вълнуващия момент в обора, когато ти се предложих!

— Кристи, мила, как можеш даже да помислиш...

— Не беше свикнал някой толкова лесно да пада в ръцете ти. Не представлявах предизвикателство за теб! И ти направи историята забавна, като разигра цял акт на съблазняване.

Пръстите на Мат се забиха в напрегнатите ѝ рамене.

— Стига! — заповяда той. — Знаеш, че нито една твоя дума не е вярна!

— Поне да беше истина, когато казваше, че ме обичаш! — упрекна го.

— Вчерашният ден нищо ли не ти подсказа? — запита Мат.

— Имаш навика да не отговаряш на неудобни въпроси — отговори тя саркастично. — Но накрая разбрах. Никога не си мислел да дойдеш в събота, нали? Комедията свърши. Ако днес не бях тук, нямаше да те видя повече.

Той я изгледа с учудване.

— А какво ще стане с плановете, които правихме заедно?

— Наистина, предложението ми да плащам половината наем те е забавлявало! — Смехът ѝ приличаше на ридание. — Ако апартаментът е като този кабинет, ще имаш нужда от съквартирант с по-добра работа от моята!

— Никога не съм смятал да ми бъдеш съквартирант или да плащаш за каквото и да е!

— И аз твърдя същото! — Кристи преглъщаше сълзите, които напиреха. — Довиждане, Мат. Беше поучително.

— Не е вярно, нали, мила? — Той се опита да я притегли към себе си, ала тя опря ръце в гърдите му. — Съжалявам, че не поставих нещата по местата им още в началото, но никога не съм искал да те нараня!

— Съвестта ти не позволи, Мат! Е, може би все още има надежда за тебе! — Тя се измъкна от ръцете му и се отправи към вратата, разминавайки се със секретарката.

— В приемната е посетителят, който има среща в три часа, господин Дестри — каза дискретно Линда.

— Кристи, чакай! — извика Мат през рамо. Той отстрани Линда, но моментното забавяне даде възможност на Кристи да избяга.

Тя изтича по коридора, без да обръща внимание на любопитните погледи. Единствената ѝ цел бе да избяга от по-нататъшно унижение. За щастие асансьорът бе празен. Кристи натисна копчето за първия етаж с трепереща ръка. Тя почти побягна по улицата, заобикаляйки зяпачите по витрините. Искаше по-скоро да се отдалечи от Мат. Как можа така да се излъже в него? Как можеше той да бъде така съзнателно жесток?

Значи я беше набелязал за жертва още от момента, когато отвори вратата на Бъдни вечер. Кристи потрепери, като си спомни оценяващия му поглед. Тя гореше от възмущение: „Каква хитрост е да ме накара да искам да ме обладае!“. Но най-непростимо бе, че му повярва, че отношенията им бяха станали постоянни!

След като го видя в собственото му обкръжение, Кристи бе уверена, че не е бил сериозен. Смешно беше да мисли, че той може да намери място за нея в своя светски живот. По-скоро тя щеше да представлява неудобство за него. Фактически Мат бе признал това. Кристи изведнъж си спомни странния израз на лицето му, когато каза, че тя не разбира какви отношения има предвид. Това бяха само креватни приказки. От нея се искаше да ги приема, но не и да очаква, че ще се сбъднат!

Крачейки безцелно, Кристи реши, че трябва да прогони мъчителните спомени и да помисли за бъдещето. Какво щеше прави по-нататък? Досега всичките ѝ планове се въртяха около Мат. Той бе станал центърът на нейния живот! Трябваше ѝ време да се съвземе и да оцени ужасната си грешка.

Изведнъж си спомни за наградата от конкурса и целта на пътуването си до града. Пътешествието щеше да ѝ помогне да дойде на себе си. Скитането из града получи крайна цел и тя се отправи към агенцията.

— Кога е следващият рейс на „Сан Куин“ за Карибските острови? — попита Кристи на гишето.

— Утре отплава наш кораб — отговори младата жена.

— Великолепно, искам един билет! — възкликна Кристи.

— Страхувам се, че е невъзможно. Всички места са продадени. Всеки иска да се махне от дъждовете и мъглите през тази част на годината. Но имаме следващ рейс след шест седмици.

— Не мога да чакам толкова! Спечелих конкурса и ми казаха, че мога да се възползвам от наградата, когато поискам! — Кристи измъкна писмото от чантата си.

Жената го пое с интерес.

— Е, щастливка сте, госпожице Блейк! Единственият проблем е, че всичко е продадено, както ви казаха. Но мога да ви запазя място за следващия рейс.

— Съвсем нищо ли нямате? — попита Кристи безнадеждно.

— Нека да проверя още един път. — След като натисна няколко копчета на компютъра, жената разгледа съсредоточено малкия екран. — Наистина съжалявам. Единственото, което имаме, е една малка вътрешна каюта, която няма да ви хареса.

Изведнъж лицето на Кристи просветна.

— Върнали са билетите за фирмения апартамент. Той наистина е елегантен. Можете да го заемете, ако доплатите разликата.

— Колко е тя?

Като чу, само премигна. За толкова пари изобщо не можеше да се говори. Но не можеше и да чака шест седмици. След малко размишление Кристи реши.

— Ще взема малката каюта.

— Но вие имате право на луксозна кабина — възпротиви се жената. — Не мислете, че ще ви върнем разликата.

— Няма значение. Просто пригответе билета ми!

Сара погледна с очакване, когато Кристи се завърна.

— Тръгвам утре.

— Утре! Ето какво наричам бърза работа — старата жена се намръщи. — Не изглеждаш твърде въодушевена.

— Какво говориш! — опита се Кристи да си предаде бодър вид. — Чувствам се прекрасно.

— Какво има, Кристи?

— Не зная за какво говориш. Всичко върви като по мед и масло! Утре ме чака дълъг ден...

— Мат звъни на всеки петнадесет минути. Той също не ми казва какво се е случило. Скарахте ли се?

Кристи събра сили за отказ, но не можеше да го направи. Никога не бе лъгала леля си.

— О, лельо Сара, какво да правя?

Сара я прегърна и я остави да изплаче мъката си. Когато хлиповете на Кристи утихнаха, тя разказа на леля Сара всичко.

— Това не е типично за Мат — каза бавно Сара. — Признавам, че е шокиращо, но сигурна ли си, че изводите ти не са прибързани?

— Единственото му извинение бе, че не бил искал да ме нарани — каза Кристи мрачно.

— Не мога да повярвам, че така съм се излъгала в някого! — лицето на Сара издаваше безпокойство.

— Живеем в различен свят. Нямаме опит с хора като Мат.

— Може би... — Леля й не бе убедена. — Все пак бих искала да говоря с него.

— Моля те, недей! — умоляваше я Кристи. — Просто трябва да извлечем поука от тази история. Така направих аз. Когато се върна от пътешествието, ще съм забравила за него.

— Това е добра идея, дете. Опитай да поспиш малко.

Когато телефонът иззвъня, Кристи се огледа в паника.

— Ако е за мене, не искам да говоря с никого!

— Не се притеснявай. Аз ще поема телефона — успокои я Сара.

Дълго време леля й разговаряше с някого...

Сара помогна на Кристи с приготвянето на багажа, без да обръща внимание на мрачното й настроение. Тя настоя Кристи да си вземе красиво бельо и вечерни тоалети.

— Та аз отивам да сменя обстановката — протестираше Кристи. — Най-малкото, което искам, е ново сърдечно приключение.

— От повече глава не боли — отговори Сара невинно. — Представи си, че срещнеш принц, който пътува инкогнито.

Кристи се усмихна.

— Ще му кажа да изчезне, за да няма работа с Държавния департамент за обида на приятелска нация.

— Е, опитай да не започнеш Трета световна война — отбеляза сухо Сара. — Няма да можеш да си го простиш!

Сара заведе Кристи на пристанището, но отказа да се качи на парахода.

— Бих искала да си с мене, лельо Сара!

— Мисля, че ще прекараш по-добре без мен. Не се глези, дете, трябва да се връщам във фермата.

След като леля ѝ си тръгна, Кристи се качи на парахода. Беше единственият пътник, който не очакваше нещо особено от пътуването. Тя се нареди равнодушно на опашката пред ковчежника. Последният я поздрави с професионална усмивка и посочи името ѝ в списъка.

— Добре дошли на борда, госпожице Блейк. Стюардът ще ви придружи до вашата кабина.

Кристи последва униформения стюард в асансьор, който се изкачи няколко етажа. След това се отправиха по дълъг коридор до определената ѝ кабина. Но когато отвори вратата, Кристи разбра, че е станала грешка. Това бе луксозен апартамент. В дневната имаше диван, няколко кресла и малки масички. От нея се отиваше в спалня с огромно легло! Широки стъклени врати водеха до отделна веранда и откриваха поразителна гледка към океана.

— Има грешка — каза Кристи със съжаление. — Това не е моята каюта.

Стюардът погледна бележката в ръката си. На нея бе написано: „Госпожица Блейк, фирмен апартамент“.

— Не, той ми бе предложен, но не можех да заплатя цената — обясни тя, — трябва да има някакво объркване.

— Почакайте тук, докато се върна — помоли стюардът.

Докато чакаше, Кристи усети внезапния шум от машините. Тя отиде до прозореца и с наслаждение се залюбува на гледката към моста Голдън Гейт. Би било чудесно да остане в тази луксозна кабина, но това бе още едно от нещата, които не можеше да си позволи. Параходът набираше скорост и първоначалните малки бръчки по водата се превърнаха в големи бели вълни.

— Аз взех малката каюта и оставих по-голямата за теб — се чу зад нея познат глас.

Кристи помисли, че има халюцинации. Тя се обърна рязко и погледна с невярващи очи Мат. Не можеше да бъде, тя сънуваше! Но той стоеше пред нея, реален, от плът и кръв.

— Какво правиш тук?

Мат се засмя, като че присъствието му бе най-естественото нещо на света.

— Леля Сара се страхуваше, че ще се чувстваш самотна и предложи да те придружи.

— Тя никога не би направила това!

По лицето на Мат се разля широка усмивка.

— Е, тя наистина се надява, че ще се ожения за тебе.

— Как можа да я накараш да помисли такова нещо? — Бузите на Кристи порозовяха от възмущение. — Това даже е по-лошо от всичките идиотски номера, които разигра! Не ти ли стига всичко досега? Защо трябва напълно да губиш доверието ѝ? Ти си най...

Мат ни най-малко не бе засегнат от тирадата на Кристи. Той се приближи към нея и я взе в обятията си. Тя започна да се бори, но устните му сложиха край на съпротивата ѝ. Дългата целувка я накара да усети тръпки по гърба си. Тя бе безсилна да предотврати прегръдката, която притисна тялото ѝ до неговото така, че почувства всеки негов мускул. Борбата направи съприкосновението още по-възбуждащо. Пръстите ѝ се отпуснаха и ръцете ѝ започнаха да гаят широките рамене на Мат. Умът ѝ протестираше, тялото обаче откликваше посвоему. Устните му бяха неотразими и бавните милувки преодоляха всички препятствия.

Мат я вдигна и я отнесе в спалнята. Кристи зарови лице в шията му, притискайки се здраво към него. Беше безумно да се остави отново да бъде използвана, но нямаше избор.

Мат легна до нея на широкото легло, без да я пуска от прегръдката си. Тъмната му глава беше над нея.

— Най-малкото открих начин да поставям край на споровете. — Той се засмя дяволито.

Кристи обърна глава настрани, не можеше да го гледа в очите.

— Бориш се нечестно — промълви тя.

— Ти знаеш коя е линията между любовта и войната.

Дългите му пръсти разкопчаха горното копче на блузата ѝ, после следващото. Кристи направи плахо движение да го спре, след това махна с ръка. Как можеше да откаже на собственото си желание, когато устните му оставяха горящи следи по чувствителната ѝ кожа! Той разкопча блузата, освободи сутиена и го отмести от гърдите ѝ. Кристи потръпна, когато почувства устните му върху тях.

— Моя красива любов — промърмори той. — Вярваш ли, че ще те оставя на друг?

В тялото на Кристи се надигаше буря, докато я събличаше. Възбудата набираше сила с всяка негова ласка по най-интимните ѝ

места. Когато беше вече гола под парещия му поглед, Мат прокара пръсти по цялата дължина на тялото ѝ.

— Как мога да заслужа такъв подарък? — Гласът му беше дрезгав. — Ти ми се отдаде и сега си моя завинаги. Никога няма да те пусна!

— О, Мат! — Кристи протегна ръце към него със затворени очи.

— Толкова е хубаво да чувам името си, произнесено от теб! Искам да го чувам, когато ти донасям най-голямата радост.

Той я отпусна за момент, хвърли дрехите си, после отново я прегърна.

— Люби ме, мила! — изстена той и нежно постави тялото ѝ под своето. Отначало я целуваше леко, после — все по-настойчиво.

Кристи откликваше без стеснение на страстта му. Когато произнасяше името му, ръцете на Мат се стягаха конвулсивно. Желанието им да си принадлежат бе тъй голямо, че бурята бе кратка, но изтощението и удовлетворението — пълни. След това Кристи остана да лежи кротко, с глава върху гърдите му. Слушаше как сърцето му постепенно възвръща нормалния си ритъм. Галещата му ръка по тялото ѝ беше последният нежен акорд. И двамата останаха неподвижни дълго време. Накрая Мат каза:

— Уредих капитанът да ни венчае утре. Мисля, че нямаш нищо против.

Кристи го погледна с неуверена надежда.

— Наистина ли направи това?

Мат се засмя, сочейки голото ѝ тяло.

— Не мислиш ли, че вече е ясно? Какво ще каже леля Сара, ако не се ожения за теб?

— Искаш да кажеш, че е шега... — Кристи отново бе обзета от отчаяние.

Мат стана сериозен като видя светлината да угасва в очите ѝ. Той я взе отново в обятията си и погали замислено косата ѝ.

— Как мислиш, ще бъдат ли достатъчни четиридесет-петдесет години след сватбата ни, за да ми повярваш? — запита я нежно той. — Обичам те повече, отколкото мислех, че един мъж може да обича една жена. Искам да се ожения за теб и да живеем заедно цял живот. Това отговаря ли на въпроса ти?

Кристи обви врата му с ръце и покри лицето му с целувки.

— О, Мат, не знаеш колко болеше, когато смятах, че няма да те видя повече!

— Глупава малка Кристи! — каза ласкаво той. — Не познаваш много мъжете. И вече загуби шанса си да ги опознаеш... — Очите му потъмняха от нов пристъп на страст. — Отсега нататък аз съм единственият мъж в живота ти!

— Никога не съм желала друг!

Той я целуна така блажено, че Кристи помисли: „Ако има рай, то аз съм в него!“.

— Чувам камбани — каза тя унесено.

— Викат ни за вечеря.

— Не съм гладна.

— И аз — отговори той, — но предполагам, че сме на капитанската маса.

Устните на Кристи погалиха бузата му.

— Дали той ще има нещо против, ако закъснеем?

— Мисля, че ще разбере!

Натежалият му от желание поглед потъна дълбоко в нейния...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.